

ילדים זה שמחה

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו - גלול מטה

המחזות יעמדו לרשות המעוניינים להפקתם בהיתר - ללא תמורה

לקבלת היתר נא לפנות:

לאריק מקלף 052-8081503 arik19325@walla.com

יונתן אופק 054-3113411 antonykoafe@gmail.com

או דרך האתר של דורית מקלף <http://doritmakleff.com>

הבמה מחולקת לחמישה אזורים:

המסעדה של רוחמה (שתי כניסות – דלת אחת מחברת לבית והכניסה השנייה לפאסאג' המוביל לרחוב), הדירה של רונאל (מיטה + מטבח מחוברים), חדר ההמתנה שצמוד לאולפן הטלוויזיה והחפירות בבית-שן (בקדמת הבמה כך שחלק מהחפירות הוא האולם).

הדמויות:

- אביגיל -** בתם בת ה-18 של רוחמה וירמיהו. יפה מאד, יש בה משהו מופנם שהולך ונפתח במהלך המחזה, בתהליך המכאיב של "הבקיעה מן הביצה" שבסופו היא לוקחת אחריות על חייה.
- רוחמה -** אימה, גרושתו של ירמיהו. בעלת המסעדה בבית-שן וקוראת בקפה. אשה בעלת אינטואיציה חזקה וכוחות נפש שיש להם גם צד הרסני. חולת לב. אחרי מותה היא "שבה לבמה" כחלק מתודעתה של אביגיל. אותה לעולם החיים – אך רק אפרודיטי מודעת לנוכחותה.
- עמנואל/מנו -** בן 21. מכיר את אביגיל מילדותה. בן מושב שדי תרומות. קרוב לאדמה ולטבע. יש בו הרבה נדיבות וסתגלנות שמאפשרת לו לגבור על משברים. נראה חושני מאד.
- רונאל -** בן 30, יפה-תואר, מסוכסך עם עצמו עקב מצבו המשפחתי, אינטליגנטי מאד ו"מסוכן לבריות".
- חנקה -** אימו של רונאל. אשה יפה בת 55 ממוצא בולגרי. פשוטה, למרות לבושה המטופח וחייה החברתיים האלגנטיים. שתלטנית מתוך צורך לאחוז בחיים-בחלומות שמילדות בורחים ממנה. אלמנתו של מבקר וחוקר אמנות ידוע. בן-זוגה הלא רשמי כבר שנים רבות של חנקה. נהג מונית בולגרי בן 60, אביו הביולוגי של רונאל. טוב-לב וצנוע, העריץ את ראובן, בעלה של חנקה והיה הנהג הצמוד שלו שנים רבות.
- שירה -** עיתונאית ומפיקה בכירה בטלוויזיה, בת 40. נשואה למנכ"ל חברת אלקטרוניקה שהמפעל שלה בבית-שן, שתי בנות וחיים נוחים. היתה האסיסטנטית של ראובן, בעלה של חנקה שלמעשה עיצב אותה מבחינת הקריירה. נאה, חכמה, אנרגטית מאד, "לא עושה חשבון לאף-אחד", אך בעלת חוש מוסרי משלה ונאמנות.
- אפרודיטי -** אלת היופי והאהבה. מתוך פסיפס שהתגלה בחפירות לוקחת חלק בדיאלוג המתפתח בנפשה של אביגיל.

תמונה 1

- בוקר, החפירות ליד המסעדה ו"השדה המקולל" שרוחמה קבלה מירמיהו בגירושין, רוחמה, מנו, אביגיל, ואפרודיטי.
- (כסא נוח כמו של ים עם שמשיה ושולחן, קפה וארוחת בוקר מסודרת עם פרח ומפיות במלון. בחפירות, אביגיל עומדת ליד קיר ובו תבליט של אפרודיטי. היא מנקה אותו. אפרודיטי "כאילו יוצאת מן התבליט" יחפה, שער זהוב ארוך ולבושה כפי שהיא מאופיינת בפסלים ובציורים).
- אפרודיטי** - אל תשפשפי כל כך חזק. את מורידה ממני את כל הצבע.
- אביגיל** - (קמה) מה יש לי לעשות חוץ מלשפשף את הפסיפס הזה?
- אפרודיטי** - אין לכם טלוויזיה? כבלים?
- אביגיל** - לא. אמא אומרת שזה מרעיל את הנשמה. שזה כמו מזון מעובד. את יודעת. בשקיות או קפוא שכתוב עליו מלא ויטמינים אבל בעיקר יש שם חמרי טעם וריח כימיקלים. אז בשבילי מה שנשאר זה החפירות, או להתרוצץ בין אמא לאבא. כל אחד רוצה אותי לעצמו.
- חבל שלא הלכתי לצבא. לפחות הייתי רחוק מכאן. אבא לא רצה שאני אלך כדי שלא "יחבלו בתומתי". ובכלל מי צריך צבא כשאלוהים שומר מהשמים. ואמא פשוט רצתה אותי קרוב אליה. הכי צמוד שאפשר. כמו באפריקה שהן לוקחות את התינוק במנשא כזה. מן סלקל מבדים קשור לחזה. אמא היתה רוצה שאשאר תינוקת. התינוקת שלה לתמיד.
- אפרודיטי** - לפחות על דבר אחד שניהם מסכימים. שניהם אוהבים אותך.
- אביגיל** - זה ניקרא לאהוב. מושכים ומושכים כאילו הייתי בובת סמרטוטים. ובסוף הכל נקרע. מתי יהיה לי משהו משלי? (פאוזת) את כל-כך יפה. הלואי והייתי יפה כמוך!
- אפרודיטי** - למה? כדי שהנסיך יעבור כאן במקרה ויקח אותך אתו לארמון?
- אביגיל** - את אלת האהבה. את יכולה לעשות שזה יקרה לי. את יכולה.
- (רוחמה נכנסת בריצה של אדם חולה, מתנשמת עם תמונות ביד, שער ארוך סתור עם גוני שיבה, לבושה חלוק-שמלה, יחפה. ראית זקנה-צעירה, למעשה בת 47. מתיישבת, חסרת נשימה ליד שולחן הקפה, מביטה בתמונות לרגע ומייד צועקת).

- רוחמה -** אביגיל! רצה לרוחמה) – אמא, מה קרה לך? (מסתכלת סביבה).
- קלקלו לנו את ארוחת הבוקר. (פאזזה) אבא היה כאן.
- רוחמה -** בא להביא לך חתנים. טפו. (מעיפה את התמונות באוויר, אביגיל מנסה לתפוס, מזיזה לה את היד). עזבי שיעופו לכל הרוחות.
- אביגיל -** למה, אמא? למה? אסור לך להתרגז. הרופא אמר. למה הוא מרגיז אותך כל-כך? הרי אין לי שום כוונות להתחתן ואת יודעת את זה. בטח לא עם הש"סניקים שלו.
- רוחמה -** לא להתרגז? לא להתרגז? (מתיישבת, אביגיל מגישה לה מים ותרופות). תסתכלי מסביב. תסתכלי על האדמה המקוללת הזאת. זה מה שהוא השאיר לך נדוניה. שדה שלא גדל בו כלום. הוא כמובן אומר שאני אשמה. שהכעס שלי סוגר את הרחם של האדמה כמו שאני סגרתי לו אחרי שנולדת.
- אביגיל -** בואי נאכל, אמא. את צריכה לאכול ארוחות מסודרות הרופא אמר. לא רק קפה וסיגריות.
- רוחמה -** (מוציאה קופסת סיגריות ומצית מכיס השמלה) מי מעשן? את רואה אותי מעשנת? (מדליקה ומכבה) כבר יומיים לא עישנתי. אני מתפוצצת לסיגרית ותאמיני לי אני כבר עייפה מאבא שלך כהוגן. אבל אני לא יכולה להשאיר אותך פה לבד.
- אביגיל -** אל תדברי ככה אמא. אני לא רוצה לשמוע.
- רוחמה -** בטח. כשאני אמות סוף סוף תהיי שלו. "כל הזמן היא מתרועעצת בחפירות. מה יש לה לחפש שם?" הוא שואל אותי. "הולכת לפגוש שם גברים. ארכיאולוגים – הלבנים האינטלקטואלים האלה. כל מה שמעניין אותם זה תרבות זרה. שיקראו קצת תהילים". השנאה הזאת לאשכנזים היא המחלה שלו.
- אביגיל -** כאילו שאין אשכנזים חרדים. תאכלי, אמא. כל הויטמינים בורחים. אני יורדת לחפירות.
- רוחמה -** רק עכשיו הגעת. שבי רגע. אני רוצה שנדבר.
- אביגיל -** זה לא עושה לי טוב הדיבורים האלה, אמא. השנאה שלכם מרעילה אותי.
- רוחמה -** לברוח לחפירות זה לא פיתרון. צריך להסתכל לאמת בעיניים.
- אביגיל -** את רוצה להגיד לי שאבא איבד הכל בגלל הקלפים, שהוא שכנע את עצמו שיש אלוהים ועכשיו הוא מהמר על האמונה במקום הקלפים?! אני יודעת. הדבר היחידי שטוב בחיים של אבא זו דוריס.
- רוחמה -** הפילגש שנעשתה רבנית צדקת ביום שהוא הלבין את החטאים שלו והשחיר את הבגדים!?
- אביגיל -** היא אוהבת אותו.

רוחמה -

זה נכון. אבל שלא יהיו לך אשליות. אהבה זה לא מה שהוא מתכנן בשבילך. בשבילך זה חצי שנה בבי"ס לבנות בירושלים ואח"כ שידוך. ועם פרוטקציה זה גם יהיה שידוך טוב. ינסו להתעלם מזה שאמא שלך פגומה כי הוא גדול בתורה – קבלן הקולות של בית-שאן. כמה שיותר קולות יותר תורה. והוא עוד מנסה לשכנע אותי. כמו לפני שנולדת. לא היתה נפש חיה בבית-שאן שלא היינו חייבים לה. "רק את יכולה להציל אותי, יא רוחי. תסתכלי בקפה ותגידי לי את המספרים של הלוטו. רק את יכולה". ואני מסבירה לו שזה אסור. קבלתי מתנה בשביל לעשות טוב לאנשים. להדליק להם אור במקומות החשוכים שלא יפלו. המתנה הזאת היא לא בשביל לעשות לו את הצליל המתוק של הקופה הרושמת. אז עכשיו יש לו קופה רושמת אצל הש"סניקים שלו. אמרתי לו: "אתה מהמר על עצמך. על הנשמה שלך". אבל הוא התחיל עם המזמוזים והיו לו ידי זהב לאבא שלך. רציתי להגיד לו שיפסיק. להגיד לו שילך. אבל אז בדיוק נהיית לי תמונה בלב. תמונה שלך, של התינוקת שתהיה לי. ונתתי לו להמשיך ולעשות לי הכל ואפילו עשיתי קולות של הנאה כמו בהתחלה, כשהיינו כמו זוג סוסים פראיים שועטים אחד בתוך השני כמו בתוך נהר ולא יודעים שסופנו לטבוע. את הטבע ואת הנהר של האינסטינקטים ולא יודעים שבסוף נטבע לתוכו. עכשיו הוא רוצה לקחת אותך ממני. אני לא אשמה שדוריס עשתה הפלות בגללו. לא אני החזקתי את סכין הקצבים ביד. ועכשיו שהיא לא יכולה ללדת הוא רוצה את זרעו. שתהיה לו שושלת. הוא מריח נבלות הבן-כלבה, מרגיש שאני חלשה עכשיו. **(מדליקה סיגריה ומייד מכבה)**. אני לא מעשנת יותר. **(מתחילה לאכול)** טעים. מלא בריאות. הוא לא ינצח אותי הירמיהו הזה. שמת לב שהשורש בשם שלו זה – רמיה. משקר לכולם ומשקר לעצמו. מאיפה הוא יודע שהיינו אצל הרופא ואיזה תרופות אני לוקחת ולמה?

אביגיל -

אמא, אל תסתכלי עלי ככה. את יודעת שאני לא מדברת אתו כבר שנים.

רוחמה -

את מדברת עם דוריס.

אביגיל -

אני אומרת לה שלום ברחוב. היא לא עשתה לנו שום דבר, אמא. היא לא אשמה.

רוחמה -

אני לא יכולה לסבול את הפרצוף שלה עם העיניים הירוקות האלה. כמו של חתול אשפות.

אביגיל -

פשוט קשה לך שהיא אוהבת את אבא והוא אוהב אותה.

רוחמה -

אוהב שמוהב. אבא שלך יודע לאהוב? הוא יודע לקחת. זה כן.

אביגיל -

הוא לא עוזב אותה למרות שהיא לא יכולה ללדת ואצלם זה חשוב. זה מצוה, את יודעת.

רוחמה -

בטח. קל לו להיות רחמן. בהתחלה הרי הוא סיפר לכולם שזה בגללי. שזה כישוף ממני. אבל בעיר הזאת הרי יודעים כשאתה מתעטש. כשהאפצ'י רק בדרך. כולם ידעו על ההפלות שלה. והיא הרי אפילו באה אלי שאני אוציא את הקללה. כאילו

- שאני הייתי מקללת מישהי – אפילו את הזונה הזאת – שלא יהיו לה ילדים. אבל מאיפה הוא ידע על הלב שלי?
- אביגיל -** מנו אומר שזה מבני מהבית-מרקחת.
- רוחמה -** תראי מה זה אנשים? שבני בא לשאול אותי על הרוסיה שלו עם התינוק – אם זה ממנו – אני שתקתי כמו קבר. מילה לא לאשתו. למה לי לצער אותה. הרי זה לא יעזור. הוא אוהב את שתיהן. אז שתקתי. ואשתו הרי באה לנדנד המסכנה.
- אביגיל -** כמעט כל יום.
- רוחמה -** מילה לא אמרתי. אבל ככה זה פה. מאיפה בכלל הם נפגשים שני הצדיקים האלה שיש להם זמן לדבר על התרופות שלי? בבית הכנסת?
- אביגיל (צוחקת) -** בין התפילות. (נשמע קול של תרנגול ומשק כנפיים).
- רוחמה (קמה) -** שוב התרנגול המשוגע הזה. משגע לי את כל הלול. צריך לעשות אתו משהו.
- (צוחקת)** כשתתחתני נעשה ממנו ארוחת אשכבה.
- אביגיל -** עד אז הוא ימות משיבה טובה.
- (מנו מגיע בריצה, מתנשף, חתיך מקומי, מזכיר ביופי שלו את היופי הטבעי של אביגיל).**
- מנו -** החזרתי אותו ללול. הוא כמו אביגיל. רץ לחפירות. מעניין מה הוא איבד שם?
- רוחמה -** שב. תאכל.
- אביגיל -** הוא איבד שם את האהבה האמיתית שלו. (גבה אליהם ופניה לחפירות – ארץ הגעגוע הפרטית שלה).
- מנו -** מיקי התקשר. הוא יגיע בשתיים-עשרה ושאל מה עם הממולאים.
- רוחמה -** זה אומר שצריך לעבוד חברה.
- מנו -** יש לו איזו עסקה חשובה והוא צריך להתייעץ איתך. אבל לדעתי הוא רוצה לדבר על אשתו אבל מתבייש. היא מפיקה בטלוויזיה, אני חושב.
- רוחמה -** ואני חשבתי שאתה רוצה ללמד ממני לבשל – לא ידעתי שנהיית ינטה.
- אביגיל -** מה זה ינטה?
- רוחמה -** ינטה זה רכלנית באדיש.
- אביגיל -** השפה של האשכנזים. באמת, אמא. מה יגידו בגת –
- רוחמה -** ומה כבר אומרים באשקלון.
- מנו -** סבתא שלי לימדה אותי איך עושים אהבה באדיש: אוי, יו. יו. נוך איין מאל. איס גוט. יו. (מחקה אורגזמה של אשה זקנה, הן מחייכות).
- רוחמה - (צוחקת)** סבתא שלך לימדה אותך לעשות אהבה? (לאביגיל) – זה גבר בשבילך.
- גבר שאשה מלמדת אותו מה זאת אהבה הוא גבר שיודע לאהוב. בואו ילדים צריך להכין צהרים. היום נראה לי יום של ממולאים.
- מנו -** למה?
- רוחמה -** כי זה יום שנמלא אותו בכל טוב. מהטוב שלנו. ונגרש את הרע מהעולם.

תמונה 2

- צהריים, אזכרה (בקדמת הבמה), חנקה רונאל, אלברט ושירה.
(רונאל לבוש ברישול, כאילו יצא מהמיטה ולא מגולת. האמא לבושה בהידור מיותר במזג-
האוויר החם מצויידת בשמשיה ואלברט נראה שהקפיד על לבוש מגוהץ ונקי, מנקה את
הנעליים מהאבק, נרגש).
- חנקה (לרונאל) – נו רונאל. מגיע לאבא שלך שיגידו עליו קדיש. (אלברט מגיש לרונאל כיפה הוא
דוחה אותה בעדינות. חנקה פונה לאלברט) צריך לעשות משהו. איזו בושה. (שוב לרונאל) לא
מספיק שהגעת באיחור ואפשר לחשוב איזה עסקים גדולים יש לך, כבר חודשיים מאז שחזרת
מאמריקה ואני לא רואה אותך אפילו מחפש עבודה. כל הזמן אני רואה בחורים צעירים בטלוויזיה.
לא אינטליגנטים כמון, ולא למדו תקשורת באמריקה באוניברסיטה הכי יוקרתית ובכל – זאת הם
על המסך ואתה מבלה את החיים בין הסדינים. ועכשיו גם קדיש קשה לך להגיד? מה קרה?
העורכת-דין הזאת עם הרגליים הארוכות בלעה לך את הלשון?
- אלברט - די, חנקה. די. אני אגיד קדיש. (מוציא ספר תפילה) הנה הבאתי.
- חנקה - אתה לא הבן שלו. (פאוזת, אלברט ורונאל מביטים זה בזה). הבן שלו שחי כבר
שנים על חשבון הדיבידנדים של אבא לא מסוגל לתת טיפה של כבוד. מה כבר
מבקשים ממך? לתרום דם?
- רונאל - אם לא תפסיקי עם זה אני הולך.
- לך. לך. אתה טוב בללכת. חשבתי שהיא תעשה ממך בן-אדם הקרסביצה
הזאת. אשה עם מקצוע כמו שלה לא תסבול גבר פרזיט.
- אני מתפלא עליך, אמאל"ה. את לא מעודכנת! פישלה אנט. העוזרת היקרה
שלך לא הביאה את החדשות יחד עם הכביסה המלוכלכת שלי? כבר שבוע
העורכת-דין שלי עושה בן-אדם ממישהו אחר.
- חנקה - איך אתה עושה את זה? אתה מגרש אותן אחרי השניה? הכל בשביל לאכול
לי את הלב אם ראובן היה חי –
- רונאל - אז תקימי אותו מהקבר, אמא. מה הבעיה?
- אלברט - (מניח יד על כתפו של רונאל ברכות) תעזוב את אמא שלך. גם ככה היום הזה
קשה לה.
- רונאל - קשה לה? אחרי שלושים שנה אתה עוד לא מכיר את הסחורה? לה מותר להוציא
צפרדעים מהפה אבל אני צריך לשתוק?! זה לא את שאמרת לעורכת-דינית שלי
שאם יש חזה מפלסטיק זה לא חובה לחשוף אותו. שמלהסתכל אולי עומד לנו
אבל למצוץ אנחנו רוצים את הדבר האמיתי.
- חנקה - אלברט! רע לי! אני צריכה להקיא. תביא לי מים, אלברט. (אלברט משתמש

בבקבוק שהביא להשקות את הפרחים, רץ וממלא מים מן הברז וחוזר –

העדרו חנקה

"חוזרת לעצמה") אני מתפלאה עליך, באמת. מילא אני. אני אשמה בכל. ככה פרויד אומר.

אפילו בתורה כתוב. מי שמביאה ילדים צריכה לסבול. אבל אלברט, עדין נפש כזה וכל-כך אהב את אבא, כל-כך אוהב אותך. לא רחמנות עליו? לפחות בשבילו תעשה מאמץ. תעמיד פנים. **(אלברט חוזר, מגיש לה מים)**.

חנקה - מים מהברז בבקבוק של הפרחים? איך אני יכולה לשתות את כל החיידקים האלה ועוד מבית קברות?

רונאל - למתים כבר אין חיידקים, אמא. החיידקים מתו יחד איתם.

(מגיעה שירה, העיתונאית. בדרך מסיימת שיחה בפלאפון. משקפיים וכובע)

של GAP שמקנים להופעה שלה משהו ספורטיבי אבל מאד איני ויאפי)

חנקה - **(כששירה מתקרבת ונעצרת להוציא אבן מהסנדל ואינה בטווח שמיעה)** תראו מי באה? הזונה של המדינה אלברט, תתחיל עם הקדיש.

(אלברט מתחיל למלמל).

שירה - שלום חנקה. מה שלומך? חם נורא היום. **(צלצול טלפון, היא מכבה)**. סליחה עבודה.

חנקה - אני תמיד אומרת שלפני שנותנים לבן-אדם פלאפון צריך לבדוק שהוא מכיר את כללי הנימוס שקשורים למכשיר הזה. כמו שלא לוקחים ילד שלא יודע לאכול בסכין ובמזלג למסעדה חמישה כוכבים. אז בשביל מה הבאת פלאפון לבית-קברות? את מתכוונת לדבר עם המתים?

שירה - אני מפיקה בטלויזיה עכשיו **(מתבוננת במצבה ופונה לרונאל)** והכל בזכות אבא שלך. מה שלמדתי ממנו לא לומדים בשום אוניברסיטה.

חנקה - אבל רונאל שלנו דוקא למד באוניברסיטה באמריקה. וגם עבד שם בטלויזיה איך קוראים לרשת הזאת תגיד לה. **(פאזזה, רונאל לא מגיב, הוא ושירה בוחנים זה את זה וחנקה מביטה בשניהם)**. נו, אלברט. תגמור כבר עם המלמול הזה. אני רוצה ללכת לקבר של אמא שלי. חמישה בנים ובת היו לאמא שלי. אז מי ילך לנקות? **(לשירה בנחמדות מעושה)** במשפחה שלי הבנים היו האוצר. "שש, אל תפריעי. הם לומדים תורה". אני הייתי המשרתת. "הם הכפרה שלך בשמים" היא היתה אומרת לי. רק שאז עוד לא היו לי חטאים. אז עכשיו שכבר יש לי חטאים גם לי יש בן. אבל כפרה לא תהיה לי ממנו.

(אלברט מפסיק את התפילה ופונה לשירה) - שלום, מה שלומך?

שירה (מחייכת אליו) – מצוין. תודה. איך המונית? עוד חורשת הזקנה שלך?

חנקה - אתה בא?

אלברט - צריך לשים אבן.

חנקה - אז תשים.

(הם מתרחקים שירה מוציאה תרמוס קטן ומושיטה לרונאל).

שירה - קח, זה קפה קר. אני מכורה.

חנקה (לאלברט) - הלואי שיהיה לו שכל לדבר אתה על עבודה. לפחות את זה היא חייבת לי אחרי כל השנים האלה שהיא היתה דבוקה לראובן. שאלוהים יסלח לי אבל אני לא מסוגלת לסבול את הריח שלה, של הזונה. היא מריחה כמו חתולה שחיטטה שנים בזבל ובסוף מצאה שם זהב.

אלברט - ראובן תמיד אמר לך שהיא מוכשרת.

חנקה - היענער כישרון! היא כרכרה סביבו מיוחמת אבל הוא היה עיוור. גם בשנים הראשונות אחרי שהתחתנו כשהוא עוד לא היה בטוח שהוא (פאוזת) רוצה גברים הוא לקח אותה איתו לכל מקום. לגלריות, למוזיאונים. בתור חוקר של אמנות פרימיטיבית הוא התכחש טוב טוב לטבע הפרימיטיבי של עצמו. היה לו נעים להראות עם צעירה נלהבת כל-כך ואל תגיד לי שלא היו לה כוונות! היא לא ידעה מה שאני הרגשתי. שה - (מהססת) מהשמו שלו צועק והוא סותם את האזניים. ילדה שבאה מאשפתות ורק גמרה אוניברסיטה זכתה להיות האסיסטנטית של הפרופסור הכי חשוב בארץ לאמנות. תאמין לי היא ידעה טוב טוב מה שהיא עושה. התרוצצה אתו לכל מקום, דיברה אתו על אמנות ו"המטפלת" (מצביעה על עצמה) נשארה בבית עם הבן יקר לי. אבל אף-אחד לא אשם שאמא שלי חנכה אותי להיות משרתת

אלברט - הילד לא בסדר צריך לדבר אתו.

חנקה - הילד הוא בן 30. צריך לדבר - אז תדבר. אני לא מאמינה בשיחות האלה.

אלברט - צריך לספר לו את האמת הסוד הזה מרעיל לו את החיים.

(הפוקוס עובר לשירה ורונאל, היא מתיישבת על הקבר והוא עומד לידה).

רונאל - מה דעתך שנסתלק מכאן?

שירה - לאן?

רונאל - אלי. יש לי מכונת אספרסו בבית ואני ממש מקצועי בקטע הזה של הקפה.

ככה התפרנסתי בארה"ב הייתי דילר של קפאין. (פאוזת, שירה בוחנת אותו והוא מתקרב ומסתכל לה לתוך העיניים) אהה, כן. את ללא ספק מהמכורים.

שירה - נסע בשתי מכוניות?

רונאל - בשלך. אני לא נוהג. אבא לא סיפר לך שנולדתי עם רשרוש בלב?

שירה - אתה גם נולדת עם נהג צמוד.

(אלברט מגיע מהוסס עם זר פרחים, חנקה אחריו כאילו דוחפת אותו).

חנקה (לאלברט) - נו, תשים לו את הפרחים, אלברט. (חוטפת ממנו את הפרחים)

נהיית לי ביישן פתאום. הזקנה ההיא לא יודעת אם נרקבות לה גלדיולות על הקבר או לא.

אלברט - הם היו בצנצנת עם אקונומיקה, זה שומר עליהן טוב.

- רונאל -** את לקחת פרחים של מישהו אחר? CHAPEAU, MA CHERE. JE T'ADDRE (מעיף לה נשיקה, מסדר את הפרחים על הקבר) עדיף שינבלו פה. אבא יעריך את זה. (תוקע מבט חודרני באמו שמתחילה להרגיש לא נוח למרות שלפני רגע קרנה מהמחמאה של בנה וגם קולטת את העניין המיני בין שירה לבינו).
- חנקה -** אז מה, שירה. שמעתי שתפסת לך בעל שופרא דשופרא. (מגניבה מבט לרונאל לוודא שקיבל את הרמז).
- שירה -** למדתי ממך.
- חנקה -** מנכ"ל חברת היי-טק זה העתיד. ושתי בנות. אל תצטערי – תמיד אמרתי שבנות זה עדיף על בנים. הן יודעות לשמור על האמא שלהן כשמגיע הגיל הקשה. וזה מגיע. אצל כולם. גם אצלך עוד יגיע.
- שירה -** אני בת 40. וזה נהיה טוב מיום ליום.
- חנקה -** אם לא היית מבזבזת כל-כך הרבה שנים על בעלי – כבר היו לך נכדים. אבל כמו שאני מבינה את ממילא לא מגדלת אותן. שמעתי שהוא בעל נהדר ואת מתרוצצת לך. ובצדק. היום יש אופרים – מי צריך לגדל ילדים ולסבול. כל הגברים הצעירים בטלוויזיה – תאמיני לי אתן, הנשים של היום, יודעות מה טוב.
- רונאל -** גמרת, אמא? איך היה לך? טוב? לא היית צריכה הרבה FOREPLAY היום כדי להגיע לקליימקס. כניראה שזה בזכות אבא, תהא מנוחתו עדן.
- (אלברט לוקח את חנקה ביד).
- אלברט -** אנחנו הולכים. כל טוב לך, שירה. אתה בא?
- שירה -** (מביטה בחנקה) הוא נוסע אתי.

תמונה 3

דירתו של רונאל. רונאל ושירה.

(בדירה של רונאל. שירה סוגרת את החזיה. רונאל מתחת לסדין במיטה).

- שירה -** קראתי אתמול בעיתון של מעצבת בלונדון שהמציאה את חזיית "שומר הראש". אני הייתי קוראת לה "שומרת הראש" כי אי אפשר לסמוך על גבר שישמור על אשה. ANYWAY, בתוך החזייה יש מדד דופק שמפעיל אזעקה שקצב פעימות הלב מואץ. ואחת החברות של הטלפונים הסלולריים הציעה שהאזעקה תפעיל חיוג אוטומטי למוקד המשטרה. אי אפשר להתעלם מהעובדה שגברים הן עדיין קורבן, למרות המהפכה הפמיניסטית. (מסתכלת על עצמה במראה). השארת עלי מפה של סימנים כחולים.
- רונאל -** יש לי טביעת אצבעות של רוצח. (קם, מתקרב אליה, מלטף אותה) אז איך זה לשכב עם הבן של אלוהים? שמעתי שהיית מחוקה על אבא שלי.

(שירה מסירה בבת-אחת את הידיים שלו ממנה ומתבוננת בו בתערובת של גועל, פחד, תובנה למי שהוא ומשיכה. היא מסיימת להתלבש).

- שירה -** יש לך סתימות רציניות במוח אבל אני לא אינסטלטור. תחסוך ממני את הגועל-נפש. זיון זה זיון. זה לא חתונה. אם תחפש אולי תמצא מישהי שתלקק לך את הפצעים ולא תפחד להדבק במחלה. אחות רחמניה זה לא הקטע שלי.
- רונאל -** אז מה את עוד עושה כאן?
- שירה -** אני חייבת לאבא שלך. הוא היה הגבר הראשון שאהבתי. אתה יפה כמוהו.

- אבל הזיון היה טעות.
- (פאזזה)** יש לי עבודה להציע לך. אני בונה סדרה לסוף המאה. התכנית הראשונה שלי היא על מכשפות. אני צריכה מנחה שידליק את המסך ועם האש שלך אתה תשרוף אותם חיים. **(פאזזה, מתבוננת בתגובה שלו)**. זה לא מסובך. הייתה לנו מאה של מלחמות גדולות, כוונות שלום, סופר טכנולוגיה ושליטה ביקום עד שהאל-ניניו הגיע.
- רונאל -** ורעידות האדמה.
- שירה -** פסיכולוגיה להמונים במקום וידוי בכנסיה ובכל-זאת אלוהים מתחבא מהחילוניות בין דפי הגמרא במאה שערים או דיבוק שאפשר להוציא מהאצבע. בקיצור במאה הזאת מרב שליטה ותכנון ותמרון – ואיידס.
- שירה -** מרוב תחושה של אנחנו לא צריכים אלים יוניים, אין גורל, אנחנו בקטע של בחירה חופשית – כשדברים משתבשים הם משתבשים והם משתבשים כל הזמן – יש מיסטיקה. קמעות, דיבוקים, אסטרולוגיה, כירולוגיה וסתם אמונה. מכשפות, אובות וידעונים.
- רונאל -** בדיוק. בעלי מכיר אחת כזאת בבית-שן שבלעדיה הוא לא מקבל החלטות.
- רונאל -** מנכ"ל היי-טק וידעונית?
- שירה -** שאול המלך הרג את כל המכשפות ובסוף התחנן לאחת שתגיד לו.
- רונאל -** הוא הרג אותן כי כבר אז העדיפו את הנביא. מיסטיקה גברית יותר משכנעת. ואלוהים כידוע לך – זכר.

שירה (מחייכת) - עם איברים נקביים. מה אתה מתסכל עלי ככה? הוא הוליד את העולם? בשביל זה צריך רחם. אבל אל תגרור אותי עכשיו למזמזי שכל. אפשר לזיין אותי בכל המקומות אבל ליד הראש יש לי שלט "אין כניסה". אם נעבוד ביחד – כדאי שתזכור את זה. בראש שלי זה שלטון יחיד טוטליטרי ואני המלכה. אז תזהר לך – אם נכנסים לי לשם אני עורפת ראשים. בלי בושה.

(שירה לבושה, מחטטת במגירות שלו. הוא מביט בה בחיוך של – הנה אחת שלא נבהלת ממני).

- רונאל -** אולי תגידי לי מה את מחפשת ותחסכי לעצמך את הטרחה.
- שירה -** אני רוצה לדעת אם אתה משתמש ובמה. התכנית הזאת היא הפיילוט שלנו. היא תקבע את גורל הסדרה ואין לי כוונה להסתבר בגללך.

רונאל -

אני לא צריך סמים. את יודעת איך קוראים לזה בג'רגון המקצועי?
חומרים פסיכואקטיביים. יעני – שמפעילים לך את הנפש. אבא שלי סידר לי
פסיכואקטיביות לכל החיים תוצרת בית. הוא רצה לאהוב גברים ועשרים שנה
נלחם בעצמו והעמיד פנים בתוך תפאורה של אשה, ילד, בית. חשבת פעם
איך זה היה להיות הבן שלו? הבן המוצלח שלו שנסע לבקר אותו ואת החבר
הצייר שלו, רוברטו באמריקה וגם ישן אצלם וראה כמה זה טוב – אהבת גבר
לגבר. כמו שצריך. כי מאהבת גבר לגבר לא נולדים ילדים.

תמונה 4

במסעדה של רוחמה. אביגיל, מנו, רוחמה.

(מנו שם לאביגיל סיכות בשער, מלטף את השער שלה).

מנו - יפה לך. לקח לי שעה לבחור אותן בחנות. **(מחבק אותה, מנשק היא נענית ומייד נחלצת ממנו).**

אביגיל - לא עכשיו.

מנו - מאז שחזרתי מבית-החלים את מתרחקת ממני. התגעגתי אליך. כל הזיכרון
נמחק לי שם רק את נשארתי. **(מנסה שוב לגעת בה היא מתרחקת).**

אביגיל - יש לי המון עבודה ואני לא רוצה שאמא תתעייף. צריך לגמור את הכל לפני
שהיא באה.

מנו - אבל לא יוצא לנו להפגש. את תמיד בחפירות. עומדת ומסתכלת. מה את
רואה שם? אוסף של אבנים מתות **(פאזזה, מנסה שוב להתקרב אליה).**
אני לא משוגע. את לא צריכה לפחד ממני. הרופאים אומרים שעכשיו אני
בסדר. שזה לא קל שהורגים לך חצי יחידה. סתם ככה בפיוצים באוויר כמו
זיקוקין דינור של דם ובשר. **(אביגיל מתקרבת אליו, מלטפת אותו, והוא
מתקפל לתוכה, רוחמה נכנסת ומביטה בהם, עד שקולטים את מבטה
ומתנתקים).**

רוחמה - **מנו,** אתה משוחרר. המטבח מבריק. אני רואה את עצמי במרצפות הישנות
האלה וזה עשה לי סחרחורת. לך. רצית ללכת למוזיאון של המחרשות
בקיבוץ יפעת.

אביגיל - בשביל מה?

מנו - אולי מחרשה מהדגם של פעם תצליח להוציא את הקללה מהשדה שלכם.

אביגיל - ואני מבלה יותר מדי זמן בחפירות. באמת, אמא. מה את מעודדת אותו.

רוחמה - אני מאמינה שהוא יצליח. לכל אחד מאתנו השדים שלו. וכל אחד בוחר את
כלי המלחמה שמתאימים לו. מנו הוא איש של אדמה. השדים שלו נמצאים
בבטן שלה. לך, תפתח לה את הבטן.

- מנו -** אני אבוא מחר בבוקר מוקדם. הרופא אמר שאסור לך לאמץ את הלב. את צריכה לשמור.
- רוחמה -** לך. לך כבר.
- (מנו מביט באביגיל שמחזירה לו מבט).**
- אביגיל -** להתראות.
- (מנו יוצא).**
- רוחמה -** אני מכירה את הנשמה שלו. הטוב נוזל שם כמו נהר של דבש.
- אביגיל -** אני יודעת, אמא. אבל זה לא מה שאני רוצה.
- רוחמה -** את הגוף שלו רצית.
- אביגיל -** זה לא מספיק.
- רוחמה -** כל פעם שמיקי עובר פה בדרך לתל-אביב אני רואה את העיניים שלך מתחבאות בתוך הבאגאג'. נוסעות איתו כל הדרך לתל-אביב. מה את חושבת שתמצאי שם?
- אביגיל -** אני לא יודעת. אבל אני צריכה לחפש. אני רוצה לסוע רחוק רחוק ולא לחזור **(מסתכלת על רוחמה ומחבקת אותה)** עד שאני אתגעגע אליך כל-כך שלא תהיה לי ברירה.
- רוחמה -** זה טיול ארוך – הטיול שאת מתכננת. לוקח הרבה זמן להבין שכל מה שאת מחפשת נמצא בתוך הלב שלך. **(משתחררת מהחיבוק של אביגיל).**

תמונה 5

לפנות ערב במסעדה של רוחמה. רוחמה, אביגיל, אפרודיטי, מנו, רונאל ואלברט. (במסעדה, אלברט ורונאל סיימו לאכול. רוחמה מגישה קפה ומתיישבת מולם. מלקקים אצבעות. במקביל רואים את אביגיל מגיעה לחפירות, מסתכלת על הפסיפס, ומתיישבת לידו).

- רונאל -** יש קיסמים? **(אלברט קם ומביא לו מהדלפק).**
- רוחמה (לאלברט) -** אתה מפחד שתהיה לו התכווצות שרירים אם הוא יקום חס וחלילה?
- אלברט (חוזר מחייך, מתיישב ושותה מהקפה, רונאל מנקה שיניים ומסתיר את הפה עם היד) -** נפלא. יוצא מן הכלל. מזמן לא נהניתי ככה מאוכל.
- רוחמה -** אשתך לא מבשלת לך? **(פאזזה, שמה לב למבט חודר של רונאל) לא נורא.** גם אני לא בישלתי לבעלי. יותר נכון הוא לא רצה לאכול מה שבישלתי. חשב שניסיתי להרעיל אותו. כאילו יצא לי מזה משהו. מהכלום בריבוע שיש לו. כלום בריבוע ושדה מקולל. תשתו את הקפה ותתנו לי לראות.
- (לוקחת את הכוס של רונאל, מביטה בתוכה, פניה מתכרכמים ומייד מניחה אותה ופונה לאלברט).** בוא נראה את הכוס שלך. **(מחייכת)** באותו כסף.

אלברט (צוחק) - ככה לא עושים עסקים.

רוחמה (לאלברט) - כבר אמרו לי את זה. תשתה. אתה לא רוצה לדעת?

- רונאל (מתבונן בכוס שלו ומגיש אותה לרוחמה) - ומה עם העתיד שלי?**
רוחמה - את שלך אני פשוט לא מצליחה לראות. **(מניחה את הכוס).**
- רונאל -** אז מה – העתיד שלי כל-כך מזהיר שהוא מסנוור לך את העיניים?
(צלצול פלאפון, רונאל עונה).
- רונאל -** זו, אמא. בשבילך.
(אלברט לוקח את הפלאפון ויוצא החוצה לדבר, רואים אותו אך לא שומעים. במקביל רואים את אביגיל מוציאה את הסיכות מהשער, אפרודיטי מגיעה).
- אפרודיטי -** למה? הן יפות.
אביגיל - סיכות של ילדה.
אפרודיטי - את לא רוצה אותן כי הן ממנו.
אביגיל - את יודעת כמה שנים אנחנו ביחד? הוא משדי-תרומות. זה מושב לא רחוק מכאן. תמיד היינו באותו בית-ספר. לפני כמה שנים ההורים שלו עזבו לצרפת. הדודים שלו כמעט כולם שם אבל הוא לא רצה. הוא נשאר עם סבתא שלו במושב. אם לי היו מציעים לסוע למקום אחר את חושבת שהייתי נשארת? חודשיים אחרי שהוא התגייס סבתא שלו נפטרה ואמא שלי אימצה אותו או שהוא אימץ אותה כי הוא תמיד צריך לטפל במישהו.
- (נוגעת בשער של אפרודיטי).** איזה שער יפה יש לך. צבע של שמש. קחי את הסיכות. **(מגישה לה)** אני לא רוצה אותן. אמא רוצה שאני אתחתן אתו. היא לא אומרת אבל זה מה שהיא רוצה.
- אפרודיטי -** ומה את רוצה?
אביגיל - אני - אני רוצה שהאהבה תבוא כמו רוח גדולה ותעיף אותי למקום אחר. שאני לא אוכל להכיר את עצמי יותר, שלא יהיו לי זכרונות, שהכל יתחיל מחדש כמו שצריך בלי שיכאב לי. בלי שיהיה לי עצוב. **(אפרודיטי מחייכת אליה, נוגעת בה בעדינות, אביגיל כמעט בוכה מתעשתת).** כבר מאוחר. אני צריכה ללכת. זה לא בסדר שאני לא עוזרת לאמא. הרופא אמר שהיא צריכה לנוח. היא רואה בקפה את הצרות של כולם ומרוב דאגות הלב שלה נחלש.
- אפרודיטי -** היא דואגת לך, אביגיל. רק לך. **(אביגיל מתבוננת באפרודיטי ומתחילה לרוץ. במקביל שומעים את השיחה בין אלברט לרונאל).**
- אלברט -** זו אמא. היא רוצה שאני אסע למשה, לאח שלה.
רונאל - העילוי הזה שעובד במכס? מה זה דחוף עכשיו?
אלברט - רוברטו שלח לך ציור. פורטרט של אבא שהיה בתערוכה של רוברטו במוזיאון בניו-יורק ועכשיו התערוכה הסתיימה והוא שלח לך אותו. מתנה. יפה מצידו שהוא חשב עליך.
- רונאל -** ממש דחוף לי הפורטרט הזה. אז מה כל זה שייך למשה?
אלברט - במכס רוצים שנשלם. הרבה כסף. ואמא לא מסכימה. היא טענת, בצדק, שזו מתנה. אבל במכס לא מבינים מה לך ולצייר האמריקאי הזה ולאמא קצת קשה עם ההסברים. הם רוצים איזה נייר מרוברטו, מסמכים, אבל אמא לא יכולה לדבר אתו. אני מבין אותה.
- רונאל -** **(לרוחמה)** רק כדי לסבר לך את האוזן – כי כל זה בטח נשמע לך כמו טלנובלה- רוברטו הוא הבן-זוג של אבא שלי ז"ל. אהבת חייו פחות או יותר.

אבל מה אני אומר לך? את הרי ראית הכל בקפה ובגלל זה נעצמו לך העיניים. כמו אצל אדיפוס. קשה לראות את האמת.

- אלברט - (לרוחמה)** תסלחי לנו על העניין המשפחתי הזה. **(לרונאל)** אני מוכרח לסוע. אתה תסתדר, כן?
- רוחמה -** מה זה תסתדר? **(לרונאל)** אתה מרשה שידברו אליך כמו לתינוק? **(לאלברט)** יש לך ילדים?
- רונאל -** אני חייב לספר לכם בדיחה שמצאתי הבוקר אצל דרויאנוב. את יודעת, אבא שלי ז"ל היה מומחה לבדיחות יהודיות. באידיש. אז זה הולך ככה: אשה מתלוננת אצל רופא ואני מספר לכם בלשון הכתוב ש"חייה אינם חיים" כל גופה כואב, לשבת אינה יכולה, לשכב גם לא ועל עמידה אין בכלל מה לדבר. משתתף הרופא בצערה ואומר לה: "בדקתי בכל ספרי הרפואה, והעצה היחידה שאני יכול לתת לך היא שתלכי ותתלי את עצמך". **(שתיקה של כולם)**. אז מה דעתך?
- אלברט -** אבא שלך סיפר לי את זה פעם ואמרתי לו שאותי זה בכלל לא מצחיק. זה כמו רגל קרושה שאמא שלך כל-כך אוהבת. **(פונה לרוחמה)** מי רוצה לאכול שומן קפוא עם גרגירי פלפל שחור בפנים?
- רונאל -** לפני שאלברט מכריח אותי לסוע באוטובוס, בואי נגש לביזנס. אני כאן בעניין התכנית על המכשפות. אני חושב ששירה הסבירה לך במה מדובר.
- רוחמה -** כן. אשתו של מיקי מהטלוויזיה. היא התקשרה אתמול. **(אביגיל נכנסת, בריצה, מחזיקה ספר ביד)**.
- אביגיל -** אני מצטערת שהתעכבתי בחפירות, אמא. לא ידעתי שיש לך אורחים. **(מביטה ברונאל שקם לקראתה ורוחמה ואלברט מביטים בשניהם)**.
- רוחמה -** לא חשוב. אין לך מה לעשות פה. כנסי. כנסי הביתה. **(אביגיל ממשיכה להביט ברונאל)**.
- רונאל (מתקרב אליה, מושיט לה יד) -** רונאל.
- אביגיל -** אביגיל.
- רוחמה -** **(קמה)** – לך.
- רונאל (לרוחמה) –** אז יש לך בת ארכיאולוגית!
- אביגיל -** אני לא ארכיאולוגית. החפירות זה פשוט המקום הכי יפה בעיר שלנו.
- רונאל -** **(מחייך אליה חיוך מתוק)** ואני עוד לא הייתי שם!
- רוחמה -** **(בכעס)** לך.
- (אביגיל מביטה ברונאל ויוצאת)**.
- אלברט -** **(לרונאל)** אני מוכרח לצאת כבר עכשיו אחרת אני לא אמצא אותו.
- רוחמה -** אני מציעה שתסע אתו. כבר אמרתי לה בטלפון. אין לי התנגדות לפגוש אנשים, לעזור, אבל אני לא הולכת להופיע בטלוויזיה. זה לא בשבילי כל התכניות האלה שמביאים זונה תלת-מינית, פוליטיקאי שחולם להיות רב במלכות שמים וכל הזמן נופל מהעננים לרצפה ישר על הפנים. ואו כן, שכחתי בתו הבכורה של קצב שרוצה להיות בן שיחזור בתשובה וישיר באירויזיון תהילים, מזמור לדוד. אל תסתכל עלי ככה. לא אני המצאתי את

- המציאות הזאת אתם ממציאים אותה יום יום בטלוויזיה ומה שהכי גרוע אנשים מאמינים. לכן נוסעים לאשרם בהודו או לפטריות בתאילנד. אז אתה מבין שאתי חבל לך על הזמן. גם בעלי ירמיהו חושב שאני מכשפה. הוא ש"סניק גדול בתורה. בלילה הם קוראים תלמוד ובבקר הם באים עם השוט. הוא קרא בתלמוד על שמעון בן שטח שתלה באשקלון 80 מכשפות. אז למה לי לבוא קבל עם ועדה ולהכריז על עצמי כברת-תלייה?
- אלברט -** אני מאד מודה לך. **(נותן לה כרטיס)** אם פעם תגיעי לתל-אביב ותצטרכי נהג פרטי, אני לשרותך.
- רוחמה -** תל-אביב בשבילי זה כמו חוצלארץ. אבל שמחתי להכיר אותך. אנשים טובים זה כמו שמשון. הם מחזיקים את העמודים של העולם.
- אלברט -** **(מחייך במבוכה)**. להתראות. **(יוצא. רונאל רץ אחריו)**.
- רונאל -** אלברט, חכה. **(שניהם נתקלים במנו שנכנס במרוצה, אלברט ממשיך ללכת רואים את רונאל מדבר אתו אך לא שומעים. אלברט יוצא מהבמה)**.
- מנו -** מצאתי מחרשה! אני אחרוש את השדה הזה עד שתצא לו הנשמה. לא ישאר זכר לקללה. גן- ירק פורח. כמו גן עדן.
- (רונאל חוזר)**.
- רונאל -** איך מגיעים מפה לחפירות?
- רוחמה -** מה יש לך לחפש שם?
- מנו -** זה ממש שם בפינה. תרד במדרגות וליד החנייה מולך השלט. חפירות בית- שאן.
- רונאל -** תודה. **(לרוחמה)** להתראות. **(יוצא ורוחמה קוראת אחריו)**.
- רוחמה -** אתה תפסיד את הישיר האחרון! **(למנו)** שלחת אותו ישר לאביגיל. שלחת לה את הקללה שלה!

תמונה 6

- ערב, שקיעה בחפירות ליד הפסיפס. אביגיל, רונאל ואפרודיטי.
- אביגיל -** פגשתי אותו!
- אפרודיטי -** את הנסיך?
- אביגיל -** הוא כל-כך יפה! הסתכלתי לו ישר לתוך העיניים לפני שהלכתי. את חושבת שהוא יבוא אחרי? **(למראה רונאל המתקרב ואפרודיטי המתחילה ללכת)** אל תלכי. אני כל-כך פוחדת!
- (רונאל מגיע ואפרודיטי "חוזרת להיות התבליט שבקיר")**.
- רונאל -** **(מתבונן בפסיפס)**. לא נשאר הרבה מהיופי שלה. הזמן אוכל גם את האלים. השם הרומאי שלה הוא ונוס. אלת היופי והאהבה. יש ציור של בוטיצ'לי שאבא שלי מאד אהב. רואים בו ונוס-אפרודיטי עולה מן הים.
- אביגיל -** והשער שלה רטוב וכל הגוף שלה נוצץ ממים?

- רונאל -** אני לא זוכר. השם של הציור הוא "הלידה של ונוס" בגרסה ההומרית אפרודיטה היא הבת של זאוס ואיזו נימפת-ים שקראו לה דיון, נידמה לי, אבל הגרסה של הסיודוס על הלידה של ונוס היא הרבה יותר מעניינת. קרונוס, אבי השושלת האולימפית, חתך את האשכים של אביו אורנוס וזרק אותם לים. קצף לבן התפשט סביב כשהזרע התערבב בים ומהערבוביה הזאת נולדה אפרודיטי.
- אביגיל -** זה סיפור מפחיד.
- רונאל -** אבא שלי לא חשב ככה. אני לא זוכר את אגלי המים על שדיה של אפרודיטי כי אבא שלי ואני ליד תמונה במוזיאון זה היה קודם כל שעור באמנות. רקע תקופתי, הצייר, הנושא, הטכניקה, אור וצל, פרספקטיבה. ונוס שלי לא נולדה מהים. אלת האהבה שלי נולדה מאקט של אלימות. אמא היתה אומרת לו, "עזוב, הילד בן שבע. תן לו להנות מהתמונה", והוא בטון המאוכזב לעולמים שלו נבח עליה: "ידע הוא הנאה. מתי כבר תביני את זה, חנקה?"
- אביגיל -** אני אף-פעם לא הייתי במוזיאון.
- רונאל -** (בוחן אותה במבטו) אפרופו סיפורים מהמיתולוגיה את יודעת למי את דומה? לפרספונה. הבת היפיפיה של דמטר. מכירה את הסיפור על הדס ופרספונה? הדס היה מלך השאול. הוא התאהב בפרספונה וחטף אותה אליו לשאול. אמא שלה, דמטר, מרוב כעס, עשתה בצורת בכל העולם. (מקרב אותה אליו, מעביר אצבע על השפתיים שלה. אביגיל מתרחקת).
- אביגיל -** אני צריכה לחזור הביתה. אמא תדאג לי. (מתחילה ללכת. אפרודיטי עוצרת אותה).
- אפרודיטי -** לאן את הולכת? (אוחזת אותה ומסובבת לכיוון של רונאל) תסתכלי עליו. זה מה שרצית לא?
- רונאל (מתקרב אליה) -** את תמיד עושה מה שאמא שלך רוצה? (מנשק אותה והיא מתמסרת לנשיקה. אפרודיטי מציצה בהם).

תמונה 7

למחרת בבוקר, במסעדה, רוחמה, מנו ואביגיל. במקביל רונאל ושירה בדירתו.

(רוחמה יושבת ליד אחד השולחנות, מנקה עוף, או כל פעילות בישולית אחרת, נראית עייפה. מנו קוצץ סלט בתנועות קטנות של כעס רצחני. אביגיל נכנסת למסעדה נראית מאד מאושרת, שעה רטוב, קיטבג).

רוחמה - איפה היית כל הלילה?

אביגיל - בחפירות עם רונאל. אני נוסעת אליו עכשיו.

מנו - ואיפה הנסיך המאושר? מסתובב בתל-אביב עם הנעל שלך ומחפש כלה שתתאים לה?

אביגיל - אתה הרי יודע בדיוק. אז למה אתה שואל? אתה סידרת לו את הטרמפ לשדה-התעופה בראש-פינה. (לרוחמה) הוא לא אוהב אוטובוסים.

- רוחמה -** אני חושבת שזה מסוכן מאד מה שאת עושה. לוקחת טרמפ על מישהו כדי לסדר לך חיים אחרים. גבר זה לא סוס ועגלה. את רוצה להגיע לאיזשהו מקום, תלכי ברגל.
- אביגיל -** אז בסוף את בדיוק כמו אבא. אל תלכי, אל תעשי.
- רוחמה -** אל תכנסי לשדה הזה.
- אביגיל -** אני יודעת, השדה מקולל. **(אביגיל פונה עם הפנים לחפירות).**
- (מנו מנסה לקחת את הקיטבג מאביגיל ומוותר על הניסיון מול ההתנגדות שלה).**
- רוחמה -** **(למנו)** הסלט שלך נפלא. בדיוק כמו שצריך להיות. אם את צריכה לסוע, אביגיל - תסעי. אבל קודם שבי אתנו ותאכלי מהסלט של מנו. סלט אמיתי.

במקביל למתרחש במסעדה רואים את רונאל שוכב על המיטה בבגדיו, מציץ בעיתון וזורק אותו, עוצם עיניים. כשרוחמה מסיימת לדבר ואביגיל מתיישבת לאכול את הסלט נשמעים בדירתו של רונאל שני צלצולי פעמון עצבניים. קם ופותח את הדלת ומקלל תוך כדי כך. **שירה נכנסת).**

- שירה -** יכולת לטלפן.
- רונאל -** אני הרוג. **(חוזר ונופל על המיטה)** זה לא יכול לחכות למחר?
- שירה -** אני רוצה לדעת מה קבעת עם המכשפה. זה נראה לך קפריזי מציד?
- (מתקרבת אליו, מביטה לתוך עיניו) מיקי, בעלי שיבדל לחיים ארוכים ומלאי יצירה וסיפוק, נזכר לספר לי הבוקר שיש לה בת יפהפיה – למכשפה. בלילה כשאני מתלוננת על הכרס ההולכת וגדלה הוא מסר לי על האוכל של המכשפה, על החכמה שלה, על השיער שלה ופתאם הבוקר נולדה לה בת. ועוד יפהפיה. ושלא תחשוב לרגע שהילדה הזאת עושה לו משהו מלבד הצפה של רגשות חמים. מיקי הוא הטיפוס האבהי. בגלל זה התחתנתי אתו. אני מבינה שהאבא הוא מאכער בעיריה. מצדיקי ש"ס. סיפר למיקי שהוא מוכרח לחתן את הקטנה וכמה שיותר מהר. אפילו בקש ממנו שידבר על ליבה של המכשפה. נו, מה?**
- רונאל -** מה את רוצה? לדעת איך היא? היא מכוערת כמו האחות החורגת של שלגיה.

(הפלאפון של שירה מצפצף במנגינה, מסתכלת על המספר שעל הצג ומכבה).

- שירה -** שיט, אני רוצה לדעת אם יש לנו תכנית. מתי היא מגיעה.
- רונאל -** המכשפה של בעלך שייבדל וכו' שונאת טלוויזיה. האנטנות משבשות לה את הקליטה – העל חושית.
- שירה -** כדאי שתדע שזה ממש לא מצחיק אותי.
- רונאל -** מה את דואגת? אני נותן לה יומיים. להערכתי לא יקח לה יותר מזה כי היא לא סומכת עלי.
- שירה -** גם אני לא. אם היא שונאת טלוויזיה ולא ממש בעדך – למה אתה חושב שהיא תגיע?

רונאל - (קם) - כי אביגיל בדרך לכאן. (מנשק את שירה על הלחי) תפסיקי לכווץ את המצח המודאג שלך. זה עושה קמטים. תוך יום יומיים היא כאן, המכשפה שלך. לא יקח לה יותר מזה להגיע.

תמונה 8

ערב (אחרי יומיים), חדר ההמתנה ליד האולפן, רוחמה, אביגיל.

(רוחמה יושבת, חולצת נעליים ומשפשפת את הרגליים. לידה שקית של חנות עם שמלה וגם הנעליים נראות שרק עכשיו נקנו. שערה אסוף והיא לבושה בשמלה ישנה אך "שמורה היטב". נראית שלא נוח לה. אביגיל מגיעה עם כוס מים).

אביגיל - קחי, אמא, תשתי. את צריכה לקחת את הכדור שלך.

רוחמה - אני צריכה לחזור הביתה. זה מה שאני צריכה.

אביגיל - שירה בדרך. היא המפיקה. את תראי. היא מאד נחמדה. היא עושה את כל זה בשביל לעזור לרונאל. לתת לו הזדמנות כמו שאבא שלו נתן לה.

רוחמה - אני צריכה להתקשר לעמנואל.

אביגיל - מנו התקשר דיברתי אתו הכל בסדר. אז איך תל-אביב? נכון כיף נורא! תודי שלא חלמת שזה יהיה ככה.

רוחמה - זו לא הפעם הראשונה שלי. אבל לשבת מול הים עם הבת שלי ולאכול גלידה עם כל הקשקושים האלה למעלה- אני מבינה ממה את נהנית.

אביגיל - אני נהנית ממנו, אמא. אני יודעת שאת לא רוצה לדבר על זה אבל הוא לקח אותי למוזיאון לראות את הספרים של אבא שלו. על אמנות פרימיטיבית. למרות שרונאל אומר שאין כזה דבר פרימיטיבי – שהכל תלוי במאיפה מסתכלים.

רוחמה - כשהוא מסתכל עליך מה את חושבת שהוא רואה? אותך? הוא רואה את הנפש שלו. את המראה שלו, אביגיל. והנפש שלו מלאה כאבים כמו קן של נחשים שמכישים זה את זה ולא מתים כי הם כבר רגילים לרעל. אבל אם הוא יכיש אותך –

אביגיל - זה לא יקרה. זה לא יקרה. למה את מדברת כמו מכשפה פתאם?

רוחמה - אני ראיתי לו בקפה. נהיה לי קר וחם ממה שראיתי שם.

אביגיל - למה את לא יכולה להיות כמו כולם? למה את תמיד מוכרחה לראות שדים ורוחות? למה את לא יכולה פשוט לשמוח בשבילי? את צריכה לראות איך נשים מסתכלות עליו כשאנחנו הולכים ברחוב. איך הן מסתכלות עלי. הן מקנאות, מקנאות במזל שלי.

רוחמה - המזל שלך? טפו, טפו. זה חתול שחור. מאלה שאוספים נשמות תועות כדי לזלול אותן בגיהנום. הייתי צריכה לנקר לו את העיניים לפני שהסתכל עליך.

אביגיל - המבט שלו הוציא אותי מהחושך של בית-שאן. (רוחמה נושמת בכבדות,

מוחה את המצח). את רצית שאני אשאר שם יחד אתך. בגלל זה את

מקנאה. בגלל זה את לא יכולה לשמוח אתי.

רוחמה - אני מרגישה לא טוב. בואי נלך מפה. אני צריכה אוויר.

- אביגיל -** אבל אמא של רונאל אמרה שאחרי הפגישה של רונאל עם שירה - את יודעת - בשביל להכין את השידור אז היא ואלברט, הנהג רוצים לקחת את כולנו למסעדה. בכרם. כבר שנים לא היית במסעדה של מישוהו אחר, אמא.
- רוחמה -** אני צריכה לחזור הביתה. (קמה, פותחת את השיער, מכניסה את הנעליים לשקית, מוציאה כדור מהארנק ושמה מתחת ללשון).
- אביגיל -** זו היתה צריכה להיות הפתעה. בשביל זה רונאל נתן לי כסף שאני אקנה לך את השמלה. (מוציאה מהשקית השניה שמלה, מביטה בה ומניחה אותה על רוחמה) שיהיה לך משהו יפה ללבוש בערב ולא תרגישי לא בנוח.
- רוחמה -** (מסירה מעצמה את השמלה, מקפלת ומכניסה לשקית) בואי נלך.
- אביגיל -** אבל מה עם שירה?
- רוחמה -** אל תדאגי. היא כבר תמצא מכשפה אחרת. ארץ ישראל מלאה אובות וידעונים. כמה שהורגים בהם הם הולכים ומתרבים.
- אביגיל -** את מתבלבלת, אמא. זה היה פעם. לא עכשיו. זה היה בתקופה של שאול ודוד ואביגיל.
- (רוחמה משאירה את השקית עם השמלה על הספסל והולכת. אביגיל ממחרת אחריה, מסתובבת ורצה לקחת את השקית).**
- רוחמה -** אני מקוה שאת נזהרת כשאת שוכבת אתו. יש הרבה מחלות וגם ילדים יוצאים מזה, לא עלינו.

תמונה 9

צהריים בדירתו של רונאל, אביגיל, מנו, רונאל, חנקה, אלברט, שירה ואפרודיטי.

(בדירה של רונאל. אביגיל לבושה שחור, קרע בחולצה יושבת על המיטה. מנו שגם לו קרע בחולצה, עומד לידה. הבית "הפוך" כרגיל. ליד המיטה מפוזרים עיתונים. בצד תמונה גדולה עטופה).

- מנו -** אני לא מבין למה את לא יכולה לשבת שבעה בבית. כאן לא הבית שלך.
- אביגיל -** כאן טוב לי. תודה שהבאת אותי. אחרת אבא היה חוטף אותי. הוא מתכנן את זה כבר הרבה זמן. (קמה, מפעילה את מכונת הקפה, מוציאה מגש וכלים ומגישה למנו מים קרים). המסעדה שלך. (פאוזה, מביטה בו). זה מה שאמא היתה רוצה. היא תמיד אמרה שהיא לא משלמת לך מספיק בעולם הזה והיא תדאג להסדיר חובות בעולם הבא.
- (מנו מתיישב, הראש בין הידיים, אביגיל נגשת, מלטפת אותו) תשתה את המים. אני מכינה קפה. תיכף יבואו כולם.**

(רונאל נכנס, סוחב קרטון עם ספרים ותבלינים, מניח על דלפק המטבח, מנו קם ויוצא לשירותים).

- מנו -** השירותים זה כאן? (אביגיל נגשת להראות לו, יוצא מהבמה).
- רונאל -** (מוציא את הספרים והתבלינים, מתבונן בהם, אביגיל חוזרת). זה מה שבקשת. אמא שלי ואלברט בדרך ובטח גם שירה.
- אביגיל -** אני רוצה להיות לבד.
- רונאל -** לבד? הוא כאן.

אביגיל - הוא חבר שלי. (חנקה ואלברט נכנסים, לחנקה יש מפתח).
חנקה (נגשת לאביגיל, עומדת רגע מהססת ואח"כ מחבקת אותה) - גם אמא שלי מתה כשהייתי בגילך. (מביטה בתמונה ופונה לרונאל) - עוד לא הורדת את העטיפה? (מסירה את העטיפה ומסתכלת על הציור ועל רונאל). הוא היה גבר יפה, ראובן. ממש נסיך. (מחבקת את רונאל) תראה כמה שאתם דומים.

(אלברט מתקרב אליה, כמעט אומר משהו. מחליפים מבטים).
חנקה - נלך? (אלברט לוחץ את היד לאביגיל).
אלברט - כל מה שאת צריכה אנחנו לרשותך.
(רונאל חסר סבלנות. מנו יוצא מהשרותים, פנים רטובים, חנקה תוקעת בו מבט של "מה זה עושה כאן?").

אביגיל (למנו) - אתה בסדר?
מנו - כן. הקאתי את הנשמה. עכשיו בסדר, (רונאל מעווה את פניו).
אלברט - לא היית צריך לנהוג עד לפה אחרי ההלווייה. אני יכולתי להביא הכל במונית.
אביגיל - בוא, תשכב קצת. (משכיבה אותו על המיטה, רונאל מסתכל ומתחלחל).
חנקה (נגשת לרונאל) - לא נורא. מצעים אפשר להחליף. מה הוא שלה?
רונאל - הם גדלו ביחד.

אלברט - (לרונאל) תתקשר אם צריך משהו. (רונאל דוחף את התמונה אל מתחת למיטה).
(אביגיל קמה, נגשת לאלברט) - שלא תדעי יותר צער.
חנקה - בוא, בוא. אנחנו רק מפריעים. להתראות אביגיל. אני אבוא בערב. עשיתי רגל קרושה וכל מיני דברים טובים בשבילכם.

מנו (לאביגיל שחזרה אליו עם מגבת רטובה ומניחה על ראשו) - גם היא מבשלת?
רונאל - אני אלווה אתכם למטה.

חנקה - אם שירה תבוא תגיד לה ללכת. אין לה מה לחפש כאן. (יוצאים).
מנו - (לוקח את ידה של אביגיל מהמצח שלו ושם אותה על ליבו) - כשזה קרה הייתי בשדה. הבאתי את המחרשה מהמושב. כזאת עזובה שם. הכל מחליד. היא היתה לבד כשזה קרה. לא ידעתי. לא יכולתי לעזור לה.

(פאודה. אביגיל בוכה בשקט, מנגב לה את הדמעות) את צריכה ללכת מפה. בגלל זה היא מתה. לא היה לה כוח לראות אותך ככה.
אביגיל - אל תדבר ככה. אל תגיד את זה.

מנו - הוא גבר קר. הקור שלו ממית. אני מרגיש את זה.
אביגיל - (בשקט) אתה לא מכיר אותו בכלל. אתה רוצה אותי לעצמך וזה לא יקרה. כבר דיברנו על זה. (פאודה. קמה) אמרת לי שאמא מתה בגללי. ורונאל הוא הגבר הקר?!

(מפעילה שוב את מכונת הקפה ונשארת לעמוד שם).
מנו (קם, מארגן את עצמו, מתיישב ליד הדלפק מולה) - תעשי לי גם. בבקשה.
(אביגיל מגישה לו את התה, לוקח את הכוס מידה ומניח על הדלפק, לוקח את היד שלה לשפתיו ומנשק אותה. היא נסוגה. מוציאה מתחתית הקרטון שרונאל הביא מחברת ומראה למנו).

אביגיל - היא שמה כאן את כל המתכונים שלה. אף-פעם לא ראיתי אותה כותבת. היא בשלה תמיד מהראש.

מנו - אולי היא כתבה אותם בשבילך. (מביט במחברת, נרגש) - באותו בוקר, כשזה קרה, עמדתי בשדה שלה וניסיתי לחרוש וכלום. האדמה כאילו אבן.

- בית-קברות. אבא שלך עבר שם הסתכל עלי וחיך: "יהודי לא נולד להיות איכר, עמנואל". הדתיים אוהבים את השם הזה. "בוא אתי לישיבה, תלמד תורה. אתה לא רואה שהאדמה מתעקשת. יהודי לא יודע לחרוש עד קצה נשמתו. הוא תמיד נשאר עם רגל אחת באוויר. תמיד יש לו יבשת אחרת לסוע. אלה ולהשאיר את הגיהנום לאחרים. מאה שנות ציונות מהם הן מול אלפיים שנות גלות. רק התורה תשמור עלינו, עמנואל. עם שם כמו שלך אתה צריך לדעת את זה". הוא דיבר ואני רק שמעתי את אמא שלך אומרת: "תשמור עליה! היא אוהבת גבר שהאש שלו קרה. הוא יאכל לה את הלב, ככה, **(מתקרב לאביגיל)** בלי לבשל עם הדם וכל הפרפורים".
- אביגיל -** אם אתה מרגיש יותר טוב כדאי שתסע. אני אגיע בעוד שבוע שבועיים לסדר את הבית וכל מה שצריך.
- (רוחמה נכנסת בריצה ואפרודיטי מנסה לחסום אותה).**
- רוחמה -** תסעי אתו. לא בעוד שבועיים. עכשיו.
- אפרודיטי -** את מפריעה לה לחיות. מה את עושה כאן? את מתה, לא? איך זה הולך אצלכם? המצא מנוחה נכונה וכל זה?
- רוחמה -** את יודעת בדיוק מה אני עושה כאן. אני חלק מהנפש שלה ממש כמוך. ועכשיו, תסלחי לי **(דוחפת אותה. אביגיל מביטה בהן אבודה)**.
- מנו -** אני לא נוסע בלעדייך. **(פאזה מתקרב אליה, היא מולו)** את היית אתי שם בשדה כשהאדמה נפתחה אלי בסוף כאילו מעצמה. בשבילך פתחתי אותה. הסרתי את הקללה. חרשתי עמוק ועמוק יותר, נגעת לי בלחלוחית, פתחתי אותה שוב ושוב, פתיחות עדינות ונוקשות עד שהחום שלה הציף אותי ולא יכולתי לנשום - את האדמה שלי, אביגיל.
- אביגיל -** **(מקרבת אותו ומהסה אותו)** - די. די.
- מנו -** תעזבי אותו. הוא נכה. בלי רגליים. לא נוהג. לא נוגע באדמה. פוחד להתלכלך. מקפיץ מילים כמו כדורים פורחים באוויר.
- רונאל -** **(נכנס באמצע המשפט)** אם אבא שלי היה יודע שאני כל-כך מוכשר אולי הוא לא היה עוזב אותי כאן. **(צוחק צחוק רע)** עם אמא שלי והנהג. מה דעתך- אביגיל? אתה בטח למדת בתנ"ך שאביגיל שהיתה יפת מראה וטובת שכל היתה מי יודע מה מרוצה מהבעל שלה - נבות קראו לו? זה עם הכרם שלא רצה להאכיל את הכנופיה של דוד. אז היא סדרה לעצמה בעל חדש, ועוד מלך. נבות מת תוך שבוע עשרה ימים נדמה לי התקף לב כתוב בפרושים. לא שאני מבין גדול בתורה או משהו. סתם קסוטו.
- (מנו מתקרב אליו, מתכוון לענות, אביגיל לוקחת אותו ביד ומביאה אותו לדלת. מחבקת אותו, הוא מנשק אותה על השפתיים והיא לא נסוגה).**
- אביגיל -** להתראות. נסיעה טובה. תתקשר שתגיע. אני אבוא עוד שבוע, שבועיים.
- (מנו יוצא).**
- אביגיל -** רציתי לתת לו את המחברת של אמא.
- רונאל -** רוצי, נו, רוצי אחריו. אולי בכלל זה מה שאת רוצה. להתאבד עם הברברי הזה.
- רוחמה -** את לא שומעת את האכזריות בקול שלו?
- אפרודיטי -** זו לא אכזריות. הוא פשוט מפחד שתלכי. הוא מפחד לאבד אותך.
- רונאל (מביט בגבה, מתקרב, מנסה ללטף את צווארה, היא זזה) -** אני מצטער.
- אביגיל (עם הגב אליו, מסדרת את הכלים בכיור ומחבקת את המחברת) -** לא חשוב.

- רונאל -** הוא פשוט עולה לי על העצבים. אני כמו שור עם קרניים. בדרך כלל יש לי רק בד אדום מול העיניים. אמא שלי, למשל. עשויה מויסקוזה. לא ממש מזיק. אבל המנו שלך – זה לא בד. זה בשר אדום נא, מסה של שרירים, ורידים ועורקים והגל נוטף דם. קשה לעמוד בפיתוי.
- אביגיל -** יש לי סחרחורת. (מתעלפת, רונאל עומד חסר אונים).
- רונאל -** מה זה? מה קרה לך?
- שירה (נכנסת) -** מה אתה עומד ככה? תשפוך עליה מים. (נגשת, מטפלת באביגיל, משכיבה אותה על המיטה). (לאביגיל) איך את מרגישה? (אביגיל מנסה לקום).
- לא פלא. אחרי כל מה שעברת. ואתה תשתה קצת מים קרים או יותר נכון תכין לך קפה.
- רונאל -** לכי הביתה. או לאולפן. או לאיזה שהוא מקום.
- שירה -** (אביגיל עוצמת עיניים) לישון זה טוב. הלוואי עלי. (מתקרבת לרונאל).
- שירה -** (מפעילה את מכונת הקפה) - לא. הקפאין הורג אותי. עדיף מים. (פותחת את המקרר וסוגרת) חבל שאין לך מיץ גזר. (מביטה ברונאל שמתקרב ומתיישב ליד אביגיל על המיטה שירה מתבוננת בהם). אם יונג היה פה הוא היה אומר לך שהילדה הזאת היא ההתגלמות הקסומה של הנפש הנשית שלך, כך שאתה בעצם מאוהב בעצמך. אבל זה ממש לא ענייני. (פאוזת) מצאתי לך מכשפה חדשה. רוסיה עם עצמות לחיים ועיניים של קוזאק.
- רונאל (קם מחייך חיוך מאולץ) -** איך היא ברכיבה על מטאטא?
- שירה -** חשבתי שהמטאטא שלך מחובר למישהי אחרת.
- (אביגיל פוקחת עיניים, מביטה ישירות לשירה).**
- שירה -** אני הולכת. להתראות, תרגישי טוב.
- (רונאל מתקרב לאביגיל).**
- אביגיל -** אני פוחדת להשאר לבד.
- רונאל -** את לא לבד. אני כאן. (מלטף את המצח שלה. היא מסירה את ידו בעדינות).
- אביגיל -** אל תגע. אני מזיעה.
- רונאל -** ואת חושבת שזה מגעיל אותי? אני כזה איסטניסט בעיניך?
- אביגיל -** אל תדבר אתי במילים של שבת.
- רונאל -** (שפתיו על המצח שלה) - אין לך חום. וחוץ מזה בשביל מילים קשות יש מילונים. כשהייתי קטן והייתי שומע את אבא ואמא רבים היית מתחבא בתוך המילון שהוא קנה לי- כל יום-הולדת מילון אחר והייתי מחפש את המילים הכי קשות. ואחרי שהייתי מפצח אותן הייתי מרגיש שהכל יהיה בסדר. והיה. נהיה שקט. אמא היתה נשארת לבדה במטבח מסדרת את כל הארונות או מתחילה לבשל-
- אביגיל (מחייכת) -** רגל קרושה. איכס.
- רונאל -** גם. ואבא היה מתחבא בחדר העבודה ולא יוצא משם –
- אביגיל -** עד שהיה לו שוב אומץ לחיות. (מתכרבלת בתוכו) לפעמים האומץ פשוט עף דרך החלון ואי אפשר למצוא אותו. והחלון נשאר פתוח ורוח פרצים נכנסת ונהיה מאד קר.

רונאל -
אביגיל -
רונאל -

בגלל זה הזעת?

חלמתי שאני בגיהנום ושאתי לגמרי לבד. אין מי שיציל אותי.
אבא שלי היה מומחה בגיהנום. הוא יצר אותו בשבילנו יום ויום ושעה שעה.
את חפשת את אמא שלך כי ידעת שהיא תרצה לבוא. שהיא תרצה להציל אותך. אבא שלי השאיר אותי להשרף שם ופשוט הלך לו. לאוניברסיטה, למוזיאונים ואח"כ לאמריקה. יום אחד ילד בכיתה שקינא בי כי תמיד היו לי הבגדים הכי יפים והעפרונות הכי מחודדים וכל ההמצאות מכל הארצות – תלה את התיק שלי על גדר ביה"ס במקום שהוא ידע שיהיה לי קשה להגיע אליו. חזרתי הביתה בוכה. בבית לא היה אף אחד. אמא היתה כניראה עם המאהב התורן או במספרה ואבא כרגיל באוניברסיטה. התקשרתי אליו. אמרו שהוא מרצה עכשיו והוא יחזור אליך. יחזור אליך – לילד בן 6 וקצת. בדקתי במילון את המילה פחד ואח"כ בדקתי גם בשפות אחרות ליתר ביטחון – למרות שלא הבנתי כלום והחלטתי לצאת למלחמת חורמה. וכשאבא יחזור אלי הוא כבר יראה שהצלחתי. שאני לא פחדן. שאני ילד חכם ומוכשר ממש כמוהו והוא סוף סוף יאהב אותי. ואולי יחבק וינשק. (פאזזה). נתליתי על הגדר והיה שם מסמר חלוד שנתקע לי בברך. כאב נורא. הרבה דם. אלברט לקח אותי למיון. אין לי מושג איך הוא הגיע לשם, אלי לגדר. וכשראיתי את המחט הארוכה מתקרבת אלי – הוא אמר "לא נורא. נתגבר על הזריקה ביחד. תחשוב חזק על משהו יפה. על משהו שאתה אוהב. זה מה שהכי עוזר". ואני האידיוט חשבתי על אבא. על אבא שלי היפה והמוכשר שיחזור אלי וזה כאב. זה כאב נורא.

אפרודיטי (לרוחמה) - עכשיו את מבינה? כל הסבל הזה בילדות זה עשה לו חור בלב.

כל מה שהוא צריך זה אהבה שתסתום לו את החור והכל יסתדר.

אביגיל - (מלטפת אותו בעדינות) - עכשיו אני כאן. אף אחד כבר לא יכאיב לך יותר. (מתחבקים).

אפרודיטי - נו, את רואה כמה שהם יפים ביחד?

רונאל - אמרת למנו שאת נוסעת הביתה.

אביגיל - עוד שבועיים ורק כדי לסדר שם מה שצריך.

רונאל - ותחזרי?

אביגיל - אתה הבית שלי עכשיו.

(רוחמה מסתובבת ויוצאת ואפרודיטי מחייכת אל אביגיל).

תמונה 10

בוקר – לאחר שבועיים, דירתו של רונאל, רונאל, חנקה, אלברט, אביגיל. (חנקה פותחת את הדלת ונכנסת, לבושה בהידור, לדירתו של רונאל שנראית מסודרת, מלבד המיטה. על הדלפק מכונת הקפה שהיתה בשימוש לא מזמן, ספל וקרואסאן חצי אכול. אחריה בהיסוס אלברט, נושא צידנית. חנקה נגשת לפתוח חלונות).

חנקה - אני לא מבינה את זה. כל הזמן במזגן. כמו דגים באקווריום. הצעירים של

היום לא יודעים מה זה אוויר. לנשום עמוק. למלא את הריאות.

(מתקרבת למיטה, כאילו מסדרת אותה, מריחה את המצעים).

- אלברט -** חנקה, מה את עושה?
- חנקה -** כמו מה זה נראה לך אלברט? אני רוצה לדעת אם הזונה היתה כאן. אני מריחה אותה מקילומטרים. היא בטח יודעת שאביגיל בבית-שאן. תניח את הצידנית. מה אתה עומד ככה? (מוציאה את התמונה מתחת למיטה). אני רוצה שתתלה את התמונה של ראובן.
- אלברט -** אני לא חושב שזה בסדר. הוא בחור מבוגר. מגיע לו הפרטיות שלו. מזמן חשבתי שאת צריכה להחזיר לו את המפתח. **(חנקה מחפשת את המקום המתאים לתמונה).**
- חנקה -** כאן. בדיוק כאן. **(מגישה לו פטיש ומסמר).**
- אלברט -** אולי הוא לא רוצה את זה כאן.
- חנקה -** את התמונה של אבא שלו? **(מתיישבת על קצה המיטה המסודרת עכשיו, מיישרת את הסדין)** סוף סוף יש לו רגש למישהי. כבר הייתי בטוחה שלא נזכה לזה. שמת לב איך מאז שהוא עם אביגיל יש לו לפעמים שוב מבט של ילד בעיניים? כבר כל-כך פחדתי שמשוהו אצלו לא בסדר, עם נשים ז"א. לראובן היה רגש כלפי. הוא לא יכול היה לשכב עם נשים אבל רגש היה לו. אבל רונאל שוכב ושוכב ורגש – אין. אבל עכשיו אני מרגישה שהכלי תסדר. אביגיל לא משלנו אבל היא ילדה יפה. בקלות נעשה ממנה בן-אדם. ושירה החזירה חלק מהחוב שיש לה אצלי וסידרה לו את העבודה הזאת – ומה אני צריכה יותר? סוף סוף יהיה לי בן מאושר, כמו שצריך. **(במקביל לדבריה אלברט תלה את התמונה ועכשיו הוא עם הגב אליה עומד ומתבונן בפורטרט של ראובן).**
- אלברט -** אני חושב שצריך לספר לו את האמת. דוקא עכשיו שהוא, שמו שאומרים פותח דף חדש. צריך שהדף יהיה נקי. בלי סודות ושקרים.
- חנקה -** 30 שנה חיינו טוב מאד בלי האמת הזאת. אז מה עכשיו? מה השריפה?
- אלברט -** את יודעת ששנים זה כבר שוכב לי על הלב? הגיע הזמן.
- (חנקה מהסה את אלברט בתנועת יד כשרונאל נכנס עם עיתונים).**
- רונאל -** אמא! אני רואה שסדרת לי את המיטה! מצאת מה שחיפשת?
- אלברט -** באנו לאחל לך בהצלחה בתכנית הערב.
- רונאל -** ניתקו לכם את הטלפון? חבל שלא הודעת לי שאת באה, אמא. הייתי מספיק להוציא את הזונה מהארון ולזרוק אותה מכל המדרגות. **(קולט את התמונה)** סוף סוף תלית את אבא! איך ההרגשה? קטרזיס אחרי שלשים וחמש שנה! אני יורדת להביא את השטרודל. שכחתי אותו על המושב במכונית.
- חנקה -** **(יוצאת וסוגרת את הדלת בטריקה).**
- אלברט -** כל מה שאמא שלך רוצה זה לראות אותך מסודר בחיים. מגיע לה עונש על זה?
- רונאל -** אתה באמת רוצה שאני אענה לך?
- אלברט -** אביגיל היא ילדה טובה. אני מקוה שאתה רציני לגביה. היא לא סתם אחת. אם אתה לא רוצה אותה – תן לה ללכת. אל תקשור אותה אליך רק בשביל להוציא לה את הנשמה.
- רונאל -** כמו שאמא עושה לך? **(פאוזת).** עזוב. אביגיל נסעה לבית-שאן. היא כבר שבועיים שם. מי יודע? אולי הוא כבש אותה העמנו-אל הזה? כשאלוהים עמנו המשחק מכור.
- אלברט -** למה הציניות הזאת? היא אוהבת אותך. כל אחד יכול לראות את זה. צריך לתת אמון. לא ללכת כל הזמן עם שיריון וחיצים. אתה ואמא שלך כל הזמן

- יורים אחד בשני ומה יוצא מזה? תנוח קצת מכל המלחמה הזאת. דברים מסתדרים. גם עם אביגיל והנה עכשיו גם עם הקריירה שרצית בטלוויזיה. אל תסחף, אלברט. איזו קריירה? בסך הכל פיילוט של תכנית אחת. אני יודע שכל החברות של אמא בברידג' משפיות על התמונה שלי בעיתון - אבל לך זה לא מתאים.
- רונאל -** הגסות מכסה על העדינות של הנפש כמו עור קשה, כמו פרסה של סוס.
- אלברט -** דיו, דיו. די עם המשלים, אלברט. שלמה המלך כלב לידך. ואתה יודע שיש לי כבוד גדול לבעלי חיים בעיקר לאלה שנובחים ויותר לאלה שנושכים -
- רונאל -** (חנקה נכנסת עם שטרודל ומשהו עטוף).
- חנקה -** תשים מים ונשתה משהו. (חותכת את השטרודל, מגישה לאלברט את החבילה העטופה) אתה תתן לו.
- אלברט -** מה פתאם?
- חנקה -** אתה זה שמנהל איתו שיחות נפש על כלבים. (פותחת ומראה לרונאל). זו העניבה שראובן הכי אהב. הוא קנה אותה בפירנצה בטיול הראשון שלנו. לאף אחד בארץ לא היתה אז עניבה של מעצב איטלקי. הוא היה נראה כמו -
- רונאל (שם עליו את העניבה כמו עניבת חנק) -** כמו ג'וליו (מסובב אותה כמו חבל תליה).
- אלברט -** אמרתי לך שזה לא רעיון כל-כך טוב.
- חנקה -** מה רע בזה? זו העניבה של אבא שלו. במה טעיתי? שאני רוצה שהבן שלי יהיה מוצלח כמו האבא שלו? שסוף סוף יש לי נחת אחרי שלשים שנה סוף סוף אני יכולה להסתכל על הקמטים שלי במראה ולהגיד היה שווה. (לוקחת את העיתונים, פותחת אותם מסתכלת על התמונה של רונאל עם הפרומו לתכנית) כואב לך הלב, נכון? כואב לך הלב שאני נהנית. אולי טוב שאבא שלך מת. כי אתה היית הורג אותו.
- אלברט -** מספיק חנקה. (לרונאל) אנחנו הולכים עכשיו. אני מאחל לך שתהיה תכנית טובה הערב. והעיקר שתרגיש טוב. שתהיה סוף סוף מרוצה. אני לא חסיד גדול של טלוויזיה. אבל לכבודך החלטתי לא לעבוד הערב וחנקה ואני נאכל סלט גדול מול הטלוויזיה ונהנה מכל רגע. (לחנקה שבוכה) תגידי מזל-טוב, חנקה. בשביל זה באנו. (חנקה מושכת באף).
- אלברט מוריד את העניבה מרונאל ומחזיר אותה לחנקה** תגידי מזל-טוב. זה מה שהוא צריך וזה מה שאנחנו רוצים שיהיה לו. (חנקה משאירה את העניבה על המיטה. מביטה ברונאל שמוציא בקבוק וויסקי מהארון).
- רונאל -** למה אתם הולכים? לא תשתו אתי לחיים?
- אלברט -** שיהיה לך בהצלחה! בואי חנקה. (לוקח אותה, יוצאים. רונאל שותה מן הבקבוק, נעמד ליד התמונה ומסמן לדמות אביו "לחיך". לוקח את העניבה ותולה על התמונה).
- רונאל -** עכשיו אתה נראה כמו בן-אדם. בן-אדם מת אבל בן-אדם מהישוב כמו שחנקה היתה אומרת. ואני? אני נראה לך בן-אדם מהישוב אבא'ה (מתפשט תוך כדי דיבור ונשאר בתחתונים). אני צריך לישון עכשיו אבל אתה לא תתן לי. אתה מתסכל עלי כאילו שאתה כבר יודע שאין לי סיכוי, שהרעל שהזרקתם לי שניכם, כמו נחש שמכיש את התינוק שלו מאהבה, מרב אהבה, הרעל הזה ישרוף את המסך. (מתקרב לתמונה) אתה לא מבין שזה הצ'אנס שלי? למה שלא תצא לי מהפריים? למה שלא תתן לי מנוחה? (צלצל בדלת הוא מציץ בעינית ופותח אביגיל בפתח בשמלה שיש בה מן

התמימות והילדותיות, זר פרחי-בר ביד ומזוודה). כנסי. למה את מחכה? במשפחה הזאת את היחידה שדופקת על הדלת ומחכה שיזמינו אותה. לאמא שלי יש מפתח ואבא שלי – אבא שלי נמצא כאן (מראה על הראש שלו ועל הזין שלו) וכאן כל הזמן ומשגע אותי.

(אביגיל נכנסת, מניחה את המזוודה ומגישה לו פרחים עטופים במגבת לחה).
אביגיל - הבאתי לך פרחים מהשדה שלנו. (מנסה לחייך למרות הבהלה) שנים אמא שלי אמרה שהשדה מקולל. אבל מנו התעקש והצליח ועכשיו הכל פורח. הרטבתי אותם כל הדרך כדי שיגיעו אליך רעננים. (מגישה לו) תריח את הריח הטוב של האדמה.

רונאל - (לוקח את הפרחים ממנה, מריח). ריח של פגרים. (זורק אותם, מביט בה, מחבק אותה בכח) אבא שלי פחד לחבק אותי. מה את אומרת על זה? אפילו לא נשיקה קטנה על הלחי. (מנשק אותה בפראות, היא נרתעת). כי הייתי יפה מדי. התחת שלי העמיד לו. (מצמיד את הישבן שלה אליו בכח. אביגיל המומה, פסיבית, מביטה בו בעיניים דומעות) מה את מסתכלת עלי בעיניים של במבי שברח מהיער? (מנשק אותה בכח).

אביגיל - די. לא. אני לא רוצה. לא ככה.
רונאל - לא רוצה, מה? אז בשביל מה באת לכאן? (עוזב אותה מרים פרחים מהרצפה ונותן לה) פרחים נותנים בהלוויות. אבל אני חי. (דוחף אותה לרצפה כך שהיא על ברכיה ומצמיד את הפנים שלה לאבר שלו) אבא שלי מת והזין שלי חי! את מרגישה אותו? אני הולך לזיין את כולכם הערב! אני אקרע את המסך! (עוזב אותה, אביגיל בהלם, עדיין על הרצפה הוא יוצא למקלחת, נשמע קול מים זורמים. רוחמה נכנסת, אביגיל קמה, רוחמה שולחת יד ללטף אותה ואביגיל הודפת אותה בעדינות).

אביגיל - זה שום דבר. זה יעבור.
אפרודיטי - זה הכל בגלל התכנית הערב. ואמא שלו עם העניבה וכל הסיפור המשפחתי הזה. הוא פשוט לא שולט בזה.

רוחמה - הוא חולה. את צריכה לעזוב אותו.
אביגיל - אני לא יכולה.

אפרודיטי - זה נכון. כל מה שאת צריכה זה לרפד לו את הנשמה עם המתיקות שלך. (לרוחמה) הוא חולה אבל אביגיל היא התרופה שלו.

רוחמה - היא הקורבן שלו. בדיוק כמו שאני הייתי קורבן למחלת ההימורים של האבא שלה. הכסף נזל לו מהידים יחד עם הדם שלי. (לאביגיל) זה קשה אבל צריך לדעת מתי להגיד: "לא". הגיע הזמן ללכת הביתה.

אפרודיטי - לאן? לבית-שאן? מה מחכה לה שם? החיים שלך? שדה מקולל ולול תרנגולות וכל הכעסים שבחשו לך בתוך הלב עד שנשרף. זה מה שאת מאחלת לה?

(רונאל יוצא מהמקלחת הן נעלמות).
רונאל - אני צריך ללכת. יש לי פגישה עם הבוס של שירה. (מתקרב אליה, היא מתרחקת. מביט בה, קולט את הבהלה והכאב שלה. מדבר בהתחלה בלי להביט בה). את הראשונה שרואה אותי כמו שאני. את כולן גרשתי הרבה קודם. (מתקרב אליה ומביט בה) אל תפחדי ממני. הייתי כל-כך מאושר הבוקר. חיכיתי לך. הרגשתי שאני הולך להצליח הערב כי שום דבר רע יכול לקרות כי את אתי. כי הכל השתנה מאז שנפגשנו. להיות מאושר, להיות כמו כולם. לא חיה רעה עם קרניים. אבל במקומך הגיעה אמא שלי. עם ערימות רגל קרושה. מעניין

כמה תרנגולות צריך להרוג בשביל זה וכמה אפרוחים אומללים אומרים עכשיו קדיש והמילים מתבלבלות להם בפה. אני לא הסכמתי להגיד קדיש על אבא שלי. אני לא זוכר אם ספרתי לך את זה. (מניח את המזוודה של אביגיל על המיטה) אני אעזור לך לסדר הכל בארונות. (מתחיל לסדר). אל תלכי. בבקשה אל תלכי. (מתיישב על המיטה, מליט את פניו בידי, בוכה בשקט. אביגיל אוספת את הפרחים באיטיות).

תמונה 11

דירת רונאל, אחה"צ. אביגיל, חנקה ואפרודיטי.
(בדירת רונאל. חנקה דופקת על הדלת, אביגיל פותחת, היא באמצע "סופת הוריקן" של נקיונות שעוזרת לה להתמודד עם מה שקרה קודם).

חנקה (מחייכת) - אביגיל ברוך שובך! איזה ריח של ניקיון. (נכנסת, מסתכלת סביב). אבל את לא צריכה לבזבז זמן על ניקיונות, חביבה. אני הרי מביאה את העוזרת פעם בשבוע. את צריכה לטפל בעצמך. בגילך זה הכי חשוב. (שמה לב לפרחים) איזה יופי של פרחים. אביגיל - הם מהשדה של אמא שלי.

חנקה - צריך לשים אקונומיקה. זה שומר עליהם. מזמן רציתי לקנות קצת עציצים או אדניות לחלונות אבל רונאל לא רוצה. הוא אומר שהוא יהרוג אותם. (אביגיל חיוורת, חולמת לרגע) זו כמובן רק צורת דיבור. אבל האמת היא שהוא לא עושה כלום בבית והצחקעס שעברו כאן לא ידעו אפילו לשים כוס במדיח. את לא מרגישה טוב? שבי. שבי קצת. היה לך חודש קשה. קודם אמא ואח"כ אני מבינה שהיו גם בעיות עם אבא.

אביגיל - (מתיישבת) - הוא רצה שאני אשאר בבית-שכן אתו ועם דוריס. חנקה - דוריס? אביגיל - החברה שלו. בעצם כמו אשתו רק שהם לא נשואים. הם כבר הרבה שנים ביחד. זה התחיל עוד כשהוא היה עם אמא.

חנקה - גם אני ואלברט, את יודעת. בטח רונאל סיפר לך. רק שאנחנו לא גרים ביחד. שומרים פאסון. אני הרי אלמנתו של מבקר האמנות החשוב ביותר שהיה לנו פה בארץ ולא כולם צריכים לדעת הכל. אז איפה הבן שלי? באתי להחזיר לו את המפתח (נותנת לה). קחי שיהיה בשבילך. אלברט צודק. הוא אומר שאנחנו נכנסים לו יותר מדי לחיים ושזה לא בריא לבחור בגילו שכבר היו לו מספיק בעיות. ז"א לא שהיה חסר לו משהו. תמיד הבגדים הכי יפים והפרופסורים הכי גדולים בשביל הלב כשהוא נולד. אמרו שזה מום כזה שאפשר לחיות אתו אבל צריך להזהר. וכבר מקטנות טייל בכל העולם, בכל המוזיאונים. לכל מקום שנסענו לקחנו אותו. אני לא מאלה שמשאירות ילד עם בייבסיטרים. לפעמים כשלא היתה ברירה אלברט היה שומר עליו. אלברט מאד אוהב אותו. אז איפה הוא?

אביגיל - הוא הלך לפגישה באולפן. (חנקה מעווה את פרצופה למשמע שמה של שירה).

חנקה - אכלת משהו? הבאתי רגל קרושה ויש גם סלט שאלברט עשה ושטרודל. (פותחת את המקרר, מכינה צלחת עמוסה לאביגיל תוך כדי דיבור ופורסת עוגה בשבילה). תזהרי ממנה. אני לא סובלת אותה, את השירה הזאת. אשה בת 40 שנראית עשר שנים פחות זה לא טבעי. תאמיני לי. מי

מגדל את הילדות שלה כשהיא כל הזמן מסתובבת? והבעל עובד רחוק. בטח. ככה זה. **(מגישה לאביגיל את הצלחת)**. תאכלי. תאכלי. החיים קשים. אשה צריכה את הכח שלה יותר מגבר. מה שהם יודעים זה לעשות לנו צרות ואנחנו צריכות להיות חזקות ולחיות עם זה.

אביגיל -

חנקה -

שירה נתנה לו הזדמנות. זה נכון. תאכלי. רגל קרושה כזאת לא אוכלים כל יום. עוד מעט ישלמו הרבה כסף במסעדה בשביל הטעם הזה. הולך ונעלם. הבנות של היום עסוקות מדי. ואלה שמבשלים, יש גם בנים, אני רואה בטלוויזיה, הכל זה או איטלקי או צרפתי או מרוקאי. אשכנזי זה כבר מילה גסה. תסלחי לי שאני אומרת. זה לא אישי. אני יודעת שאצל אמא שלך היה לאוכל נשמה. אלברט סיפר לי. **(נגשת למכונת הקפה)** אני לא מבינה את המכשירים האלה. בואי נשים מים. כמו פעם. מה את שותה?

אביגיל -

חנקה -

תה. תה עם נענע אני אעשה. שבי. תנוחי. אני כבר ממילא על הרגליים. **(פותחת את המקרר, מריחה את הניענע)**. איזה ריח! בריאות! הזדמנות היא נתנה לו. בטח! היא חייבת לנו והחשבון ארוך. מה את חושבת שבלי אבא של רונאל היא היתה היום מנהלת גדולה בטלוויזיה? הוא לקח אותה מהרחוב. טוב לא ממש מהרחוב. היא היתה תלמידה שלו. היענער תלמידה, אם תשאלי אותי. באה לתפוס חתן. וגם תפסה. מסכן. כל היום בכבישים, עובד כל כך קשה והיא... **(מגישה את התה)** שמתי לך הרבה סוכר. זה יעלה לך קצת את הלחץ-דם. **(שותה)**. אני ממש לא צריכה את השטרודל הזה למתננים שלי אבל מי יכול לעמוד בפיתוי. מאד טענים.

אביגיל -

חנקה -

בקושי טעמת פרור. יש לי רעיון. אני בדרך למספרה, רציתי להיות יפה בשביל הבן שלי הערב. בן יחיד. כל-כך הרבה סבלתי בשבילו. מגיע קצת נחת. כל החברות שלי מתפוצצות מהפרומו בטלוויזיה. הוא ילד יפה אין מה להגיד. רק שיהיה לו מזל יפה. כמוך. לך תתקלחי, תתלבשי ובואי אתי. אני מזמינה אותך. תספורת, אולי קצת גוונים, מניקור, פדיקור ואח"כ נכנס לשקם גלרי, חברה אמרה לי הבוקר שיש שם מכירה. יש דברים בדיוק בשבילך. כמו שכל הבנות הולכות. גאפ, שמאפ. **(פאוזת)** את בחורה יפה. יש לך יופי טבעי וגוף ברוך השם. ממש דוגמנית. אבל תל-אביב זה לא בית שאן. בחורה צריכה להיות מטופחת. אני לא אומרת להגזים וסתם לזרוק כספים. ואת בכלל לא נראית לי מאלה. אבל שיוצאים בחברה צריך להראות כמו בן-אדם. תאמיני לי – לי לא היה מי שיסביר לי. למדתי הכל בדרך הקשה. מאחורי הגב דברו על הלכלוכית שראובן מצא בתוך ערימות הזבל של האמנות הפרימיטיבית. חשבו שהן חכמות גדולות כל הידידות האינטלקטואליות שלו. אבל אני הראיתי להן. הראיתי להן טוב. טוב. **(מפנה את הכלים לכיור)**. חבל שלא אכלת. אין דבר. אולי נעשה לנו איזה LUNCH בדרך.

אביגיל -

חנקה -

(מתסכלת על התמונה של ראובן) אהבה זה כואב. אני לא רוצה לסבול. נו, נו. את עוד צעירה בשביל דיבורים כאלה. הבן-אדם עושה לו את המזל שלו. יש מזל של שמחה ויש מזל של כאב. ואת כל מה שאת צריכה לדעת זה איך לערבב אותם. כמו בעוגה.

- אביגיל - חנקה -** דוריס הלכה לקבר של רבי יוחאי להתפלל בשבילי. להתפלל זה טוב. כשהייתי צעירה התפללתי הרבה. הייתי רגילה מהבית. אבל התפילות לא החזירו את ראובן הביתה. גם לא הכניסו אותו למיטה שלי. את מבינה למה אני מתכוונת. אני מרגישה אליך כמו לבת שהיתה יכולה להיות לי אם ראובן היה מסכים. אבל אז הוא כבר ידע שזה לא הגורל שלו. ואני לא יכולתי להאשים אותו כי ראיתי כמה הוא סובל. אז אלוהים שלח לי את אלברט. או שאני לקחתי אותו. מי יודע. הוא העריך את ראובן. הם הכירו מילדות. אז ככה שהיתה לי הזדמנות לערבב את הכאב עם השמחה.
- אביגיל - חנקה -** (מחייכת) כמו בעוגה. אמא שלי לא אפתה עוגות. אני צריכה ללמד. טירמיסו. זה מה שרונאל הכי אוהב. יש לי מתכון מצויין בדרך נקנה מצרכים. תפתיעי אותו. (חנקה מתקנת שפתון ליד המראה ומיישרת את הבגד על הגוף במקביל נכנסת רוחמה ואחריה אפרודיטי).
- אביגיל (לרוחמה) -** למה את מסתכלת עלי ככה? היא נחמדה. **אפרודיטי (טועמת מהשטרודל) השטרודל שלה ממש טעים! (מציעה לרוחמה שהודפת את הצלחת).**
- רוחמה (לאביגיל) -** הנחמדות שלה עושה לי צמרמורת. את לא רואה שהיא מנסה להציל את הבן שלה מטביעה ואת גלגל ההצלה שלו?
- אפרודיטי -** ואת לא רואה שהגבר הזה הוא יהלום. לא כל אחת זוכה ביהלום כזה. צריך לשייף אותו. זה הכל. בעדינות. (פונה לאביגיל) הוא אוהב אותך. את יודעת את זה. כל מה שאת צריכה זה ללמד להזהר. ללמד איך לא להרגיז אותו.
- אביגיל (לחנקה) -** נלך?

תמונה 12

לילה. הדמויות מפוזרות על פני הבמה כולה: רונאל, אביגיל, שירה, חנקה, אלברט, רוחמה ואפרודיטי.

(במקומות שונים על הבמה יושבים אלברט וחנקה ליד מסך הטלוויזיה ושולחן עם חטיפים, שירה ואביגיל ליד מסך החדר ההמתנה של האולפן. אביגיל בתספורת קצרה יחסית, לבושה בשמלה אדומה סקסית ומאופרת. נראית כמו דוגמנית. רונאל במרכז).
רונאל - לצופים שהצטרפו אלינו לאחר הפרסומות – תכניתנו עוסקת בעידן המכשפות בארצנו הקטנטונת. אנחנו מודים לאירנה המכשפה החיננית שלנו שגילתה לנו את סודותיה בחלק הראשון של התכנית. (התאורה מאחוריו הופכת לאט אדומה ונותנת תחושה של מדורה גדולה) ועכשיו קצת היסטוריה: ב-1487 הוכר הכישוף רשמית ע"י הכנסייה כתחבולה של השטן נגד עולמו החביב של האל, והעיסוק בכשפים יוחס בעיקר לנשים שתוארו כשטניות, שקרניות ופגומות מעצם הולדתן. אלוהים הוא גבר כליל מעלות ורב תחבולות המחליט בהינף-יד כמו - טפו טפו – קצין האס אס בכניסה למחנות – מי למוות ומי לחיים. ושום אשה לא תעז לערער על סמכותו. שאם כן – דינה אחד! שימו לב לאש העולה מאחורי! מכשפות על המוקד רבותי! (מיישיר מבט לאביגיל) גבר שורף אשה. את האשה שהוא אוהב.

- שירה (לאביגיל) - מה קורה לו? המראה המטורף שלו עובד די סקסי על המסך. אבל בשביל מה להפחיד את הצופים בפריים טיים? מספיק אנסים סדרתיים מסתובבים חופשי בעיר הזאת.**
- רונאל -** "מכשפה לא תחיה". שמות כ"ב, י"ז, התורה מצווה עלינו. משמים אומרים לך תרצח! ותשאלו מדוע? כי לילית שדה מרכזית בדמונולוגיה היהודית מוזכרת במקרא בין חיות הטרף והרוחות העתידות להחריב את הארץ. יפה הלילית הזאת. יפה עד כאב. תחתוך לך את הורידים ממנה. אז עדיף לשרוף.
- (שירה קמה ממקומה ומתקרבת אליו - הוא מסמן לה לחזור למקום).**
- בפברואר 1492, נפגשה ז'אן דארק בת ה-18 עם שארל ה-7, מלך צרפת המודח. אתם מכירים את הסיפור, איך היא רכבה לה על סוס, לבושה בגדי גבר, עודדה את החיילים וגרמה לתבוסת האנגלים שראו בהופעתה מעשה כשפים ושליחות השטן. שארל ה-7 לא נקף אצבע לעזרתה של בת האיכרים שאלוהים נגלה אליה וביקש ממנה, שימו לב, להציל את צרפת. בכיכר השוק ברואן נשרפה ז'אן דארק באש שלנו בהיות הבת 20. אתם מריחים את ריח הבשר החרוף? 20 – גיל טוב לברבקי.
- נא להגביר סאונד, הצעקות, הגניחות – אורגזמה! בשביל אהבה צריך לשלם גבירות! התאהבתן בגבר שמכאיב לכן, זו אשמתכן!
- שירה -** זה עובר כל גבול! **(לאביגיל)** מה קרה לך את חיוורת כמו סיד! תלכי תקחי לך משהו לשתות! יותר טוב תאכלי משהו! אני כבר אטפל בו, בו. הוא ירד מהפסים! **(אביגיל יוצאת ושירה נכנסת ל"אולפן" - למקום שבו נמצא רונאל. בבת אחת חושך על החלק הזה ופוקוס תאורה על אלברט וחנקה).**
- חנקה -** הוא השתגע.
- אלברט (לחנקה שמחזיקה את הראש שלה) -** אמרתי לך שאם לא נספר לו את האמת זה ייגמר רע.
- חנקה -** ייגמר רע? ומה עכשיו? עכשיו טוב?
- רונאל -** בקשו שנוריד סאונד **(תמונת האש נעלמת והוא נשאר, חיוור ומזיע).** לא נעים לאוזן הקונצרט הזה של אשה על המוקד. אנחנו רגילים להרוג חיות כדי לאכול אותן – פרגית על האש זה חלבונים. אבל להרוג אשה? מה אתה עושה עם כל הבשר המדמם הזה?
- חנקה -** יש לי בחילה.
- רונאל -** בואו נחזור לגבר ששורף את הבית שלו. הגבר שמכאיב לאשה היחידה שמורידה שמורידה לו את המסיכה מהפנים. האשה שאיתה אתה נשאר חשוף. דם, בשר, ומנגנון הרס עצמי.
- (רואים את שירה מנופפת בזרועותיה CUT. רונאל נוטף זיעה, שותה מעט מים).**
- רונאל -** אני צריך לרדת מהבמה רבתי המושבעים. אבל אני חייב לחזור עוד רגע לגבר ההוא. זה שמרביץ. שמכאיב, שהורג, (לוקח אוויר) שאונס. אולי הוא לא שולט בזה? כבר אמרנו. מנגנון הרס עצמי.
- אז שיהרוס את עצמו ולא אחרים, אתם אומרים. גם זו אפשרות. גם זו אפשרות. (מתנשם).**
- חנקה -** אני לא יכולה לראות את זה יותר. תסגור. תסגור!
- אלברט -** **(בשקט)** אני חושב שאנחנו צריכים לסוע לשם חנקה. הוא מרגיש רע. קומי. **(עוזר לה לקום) נסע.**

רונאל - כן. רבותי וגבירותי. זמננו תם. מכל הבחינות אנחנו קרובים מדי לשעת האפס שממנה הכל נגמר או מתחיל. זה תלוי בכם. בי. בכולנו. אי אפשר להרוג ולחשוב שאלוהים יבוא להציל. תאמינו לי אני מנסה את זה מהיום שנולדתי. אני קורא לו והוא לא בא. **(שירה מאד קרובה אליו)** – אל דאגה, מייד נעבור לפרסומות. מה שאי אפשר לפתור אפשר לקנות ולמכור. ישראל ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות. רציתם אמריקה – יש לכם! ובלי 12 שעות טיסה. ישר כאן, ליד. מרחק כמה צעדים. MALL מלא מוות מכל הסוגים צריך רק לבחור.

(אביגיל, שטופת דמעות נכנסת והולכת לקראתו).

שירה - **(צועקת).** קאט! קאט! **(רונאל נופל לזרועותיה של אביגיל).**

אפרודיטי (עוצרת את רוחמה שמתקרבת לאביגיל) - אמרתי לך. רק היא יכולה להציל אותו.

רוחמה - ומי יציל אותה? **(מתקרבת לאביגיל)** מי יציל אותך?

תמונה 13

הבוקר שלמחרת. דירתו של רונאל, רונאל אביגיל, חנקה, אלברט, שירה, ואפרודיטי. **(רונאל במיטה, לידו בקבוק תרופה. אביגיל קרובה אליו, מסדרת את השמיכה, מקפלת את הבגדים שלו. אלברט קרוב לדלת, חנקה ליד פינת המיטה שקרובה לדלת, מתקשה להפרד. אפרודיטי מנסה למשוך את שימת לבה של אביגיל, שמתעלמת ממנה. אפרודיטי יוצאת).**

חנקה - ותזכור. הרופא במיון אמר שאתה צריך לנוח. **(מתקרבת לאביגיל, כאילו לוחשת סוד)** תתקשרי אלי תיכף ומייד אם קורה משהו. אל תהססי. בכל שעה. יש לי שינה קלה. **רונאל -** חנקה- מאיפה אתה יודע איך סוס ישן? **(לאביגיל)** יש לך את הסלולרי של אלברט?

רונאל - אמא, מספיק עם ההיסטריה. אולי תלכו כבר. גם אביגיל צריכה לנוח. **(מושך אותה אליו) יחד אתי.**

חנקה - זה לא הזמן ל –

אלברט - בסטה חנקה. **(מתקרב אליה, מושך אותה לדלת).** זה אוושה בלב. הרופא אמר לך.

חנקה - מה הוא מבין התינוק הזה במיון?

אלברט - כבר אמרתי לך כשהוא נולד. לא מתים מזה. לב עם אוושה הוא לב לכל החיים. העיקר שיהיה טוב. זה מה שחשוב.

אלברט - **(פונה אליהם)** להתראות. **(פותח את הדלת)** תרגיש טוב. **(הם יוצאים, פונה לחנקה)** מחר אני מספר לו. שתקנו יותר מדי. מזה באו לו כל הצרות. **(חנקה לא מגיבה כי עסוקה בשירה שמגיעה מרחוק).**

חנקה - המכשפה האמיתית. הגיעה. זו ששכחו לשרוף על המוקד.

(שירה עוברת, אלברט מסמן לה לשלום, היא מחייכת לשניהם, מנופפת בעיתונים שבידיה בהתלהבות, חנקה מחזירה מעין סימן של שלום).

חנקה - מה יש לה לחייך אחרי הפיאסקו הזה?! מאז שאביגיל הגיעה אני כבר ממש מריחה את הריח המתוק של הנכד שלי. אני מרגישה את האצבעות הקטנות שלו מטיילות לי על הפנים מחפשות במה לתפוס.

- אלברט -** ולא חסר. סבתא עם לחיים כאלו לא מוצאים כל יום (כאילו צובט לה את הלחי ומנשק את "מה שלקח מהלחי").
- חנקה -** אתה צוחק. זה טוב. זה בריא. הלוואי שיכולתי לצחוק. אני פוחדת. אני פוחדת שיקחו לי את הנכד שלי.
- (אלברט מחבק אותה והם יוצאים, פוקוס תאורה על רונאל שמלטף את אביגיל היושבת לידו על המיטה פסיבית).**
- רוחמה - (לאביגיל)** תראי איך את נראית? כמו בובה על חוט שמישהו אחר מפעיל. אין לך רצון משלך? את ראת אתו שם. שמעת כל מילה. את באמת חרשת ועיוורת?
- אפרודיטי -** אולי תפסיקי להציק. הוא מלטף אותה. המגע שלו, הריח שלו זה טעם החיים. למה את לא יכולה לפרגן לה את ההנאה הזאת? אולי בגלל שכבר מזמן שכחת את הטעם? **(מתקרבת לרוחמה שמתעלמת ממנה).**
- רוחמה -** את בסכנה ואת לא קולטת את זה? הכתובת על הקיר. ואני לא רוצה לשמוע את השטויות המסוכרות של החנקה הזאת. **(בלעג)** הבן-אדם עושה את המזל שלו. קצת שמחה קצת כאב וטירמיסו. הכל כתוב את הכל ראיתי לו בקפה. אז קומי ותלכי מפה **(מנסה להקים אותה ואפרודיטי דוחפת אותה).**
- אפרודיטי -** תפסיקי עם הטרגדיה היוונית הזאת. אפילו אני, אלה יוונית, לא מאמינה ברעיון הזה שתקוע לך בראש – גורל שמורל **(אביגיל מנסה להתחפר בתוך רונאל כדי לא לשמוע).** הבת שלך, שכל מה שהיה לה בחיים זה החפירות של בית-שאן – היא במיטה עם כוכב טלוויזיה. לא היית רוצה להיות במקומה? **(רונאל מנשק את אביגיל).**
- רוחמה -** כוכב טלוויזיה! זו התכנית הראשונה והאחרונה שלו. הוא שרף את עצמו בל"ג בעומר הזה. מה הוא מבין במכשפות? המכשפה היחידה שהוא מכיר זו אמא שלו שמקרקרת סביבו כל הזמן. פלא שהוא עוד לא הטיל ביצה מרב הקרקורים שלה. **(מסתכלת על אביגיל ורונאל בשאט-נפש).** אני לא יכולה לראות את זה יותר. **(יוצאת).**
- אפרודיטי - (יוצאת אחריה ומסתובבת לרגע לאביגיל)** - תהיי קצת יותר אקטיבית. תגידי לו מה את אוהבת. גברים אוהבים את זה. **(שירה שבמהלך "שיחתה" של אביגיל עם רוחמה ואפרודיטי דפדפה באחד העיתונים, דופקת בדלת. אביגיל מנסה לקום, רונאל לא מאפשר לה).**
- רונאל -** אם לא נפתח הם ילכו. **(מלטף אותה, עוד דפיקה בדלת).**
- אביגיל -** צריך לפתוח זה לא נעים.
- רונאל -** ככה לא נעים לך? אז אני תיכף אני אעשה לך ככה וככה **(מדגדג אותה)** ויהיה **(אביגיל צוחקת)** נעים. רוצה עוד נעים?
- (שירה מצלצלת. רונאל קם, נרגן, לפתוח את הדלת ואביגיל קמה ו"מארגנת את עצמה" נבוכה).**
- רונאל - (לאביגיל)** למה את נבוכה? עוד לא למדת שלא כדאי "להיות ילדה טובה"? ש"ילדה רעה" זה הרבה יותר **(פותח את הדלת)** אטרקטיבי? **(מצביע על שירה שנכנסת)** פרוטוטיפ הילדה הרעה.
- שירה -** פרוטוטיפ?
- רונאל -** אבטיפוס, אם טיפוס. מה זה חשוב?
- שירה -** מאיפה הוצאתי אותך? הי, אביגיל.
- רונאל -** מהמיטה וזה ממש לא מתאים לי עכשיו.

- שירה -** אז אתה לא ממש רוצה לשמוע שהרייטינג שלנו בשחקים? כמעט קבלתי שבץ ממך אתמול אבל הקהל בלע את הטירוף שלך בתיאבון וקבלנו אור ירוק להמשיך להאכיל אותם עד שיקיאו.
- רונאל (מחבק את אביגיל) -** תתחילי לארוז בייבי. אנחנו נוסעים לסוף שבוע בפריז, או אולי את רוצה ונציה? אני אשיט אותך בכל התעלות – ישר לתוך השקיעה.
- (אביגיל מחייכת, נבוכה משירה) מעדיפה את אמסטרדם? -** אני אגיש לך את האוזן של ואן-גוך. **MEDIUM** או **WELL-DONE**. רק תגיד.
- שירה -** כמה יפה לראות גבר מאוהב. תסלחו לי שאני לא נשארת למערכה השניה אבל מיקי לקח יום חופש והזמין לנו חדר ב"אמריקן קולוני". **(לאביגיל)** מאז שאמא שלך נפטרה הוא הפסיק לאכול. הכרס ירדה. יש לי בעל שנראה בן 20.
- (קולטת את התמונה של ראובן)** זו התמונה שרוברט צייר את ראובן. ראיתי אותה בתערוכה בניו-יורק. איך היא הגיעה אליך?
- רונאל -** רוברט שלח לי אותה מתנה.
- שירה - (לעצמה)** לא יאומן כמה שהוא היה יפה. **(שוקעת לרגע בעצמה ומייד מתעשתת).** הצופים אהבו את זה אבל לי היה קצת קשה עם הקרביים שלך מרוחים על פני המסך. עוד נדבר על זה. **(זורקת לעברו את העיתונים שהיו מגולגלים לגליל עם גומייה)** תפוס - תהנה מקציר עמלך. להתראות אביגיל.
- (העיתונים נפלו על הרצפה ואביגיל מרימה אותם ומגישה לרונאל).**
- רונאל -** עזבי את העיתונים ובואי אלי.
- אביגיל -** אני אעשה לך תה. אתה הצריך לשתות. הרופא אמר.
- רונאל -** אני צריך לשתות אותך. את התרופה שלי. **(מנשק אותה, היא נענית, מפסיק ומסיר את הגומייה ופותח את העיתונים ושוקע בהם).**
- אביגיל -** אין לי דרכון. רציתי לעשות כשנסעו מבית-הספר לפולין אבל אבא לא הסכים. "מה יש לבחורה בגילה להתרוצץ בעולם?" הוא אמר לאמא. והיא לא ממש התווכחה כי גם היא לא כל-כך רצתה לתת לי לסוע. היא פחדה עלי.
- רונאל -** נבלה! **(אביגיל מסתובבת אליו בתמיהה כאילו התכוון אליה)** כולם אוכלי נבלות כל המבקרים האלה. **(מצטט)** "אביו שהיה איש נעלה, אציל נפש ונחבא אל הכלים ודאי מתהפך שם על משכבו ספון השן והשנהב בגן-עדן של האמנות. אם בכלל נותנים שם לצפות בזבל הגועלי שאנחנו מקבלים כל ערב לארוחת-ערב. יאק ואיכס וכל השאר. ודאי מטפטפים להם פראמין לתוך הוריד תוך כדי. כי רחמנות על ברי-הדעת".
- (הוא מסתובב בחדר ונושם במהירות, אביגיל בוחנת אותו בחרדה).**
- אביגיל -** אל תשים לב. זה לא חשוב. **(נוגעת בשער שלה מתוך עצבנות וגם מאחר ולא רגילה לשער קצר).**
- רונאל -** **(שקוע בעצמו, בקושי רואה אותה, המחשבות במקום אחר)** לא חשוב? מתי את יודעת מה חשוב? מה עשית בחיים שלך? **(נעצר ליד התמונה של ראובן).**
- אביגיל -** **(בשקט)** חבל על הלב שלך. אל תתרגז. **(פאזזה)** בבקשה. מנסה לגעת בו.
- רונאל -** **(הודף אותה)** אל תגעי בי! **(אביגיל נרתעת, בוחן אותה).** אז מה דעתך? אבי אציל הנפש מתהפך או לא מתהפך? גם עכשיו כשהתולעים אוכלות בתיאבון את האבא ההומו שלי הוא מצליח לזיין לי את הצורה ואפילו לא נהנה מזה. תפסיקי להתעסק בשער ותקשיבי לי! **(מרים את הטון).**

- אביגיל - (בשקט, מתכווצת)** קשה לי להתרגל לתסרוקת הזאת. כל החיים הייתי עם שער ארוך שאמא היתה מברישה לי כל לילה וגם עושה לי טיפול של ביצה ושמן זית כדי לשמור על השורשים ועל הברק. עכשיו צבע, ופן וכל זה.
- רונאל -** כל זה! ממש עברית של אלמים! **(בטון גבוה)** ונמאס כבר מאמא שלך הקדושה המעונה **(מתקרב אליה והיא מתכווצת יותר, מושך לה בשער)** מי אמר לך להסתפר, מי אני? **(מושך לה ותוך כדי כך מכה והיא מנסה להגן על הפנים שלה)**. תבכי! תבכי למה את לא בוכה? **(מכה עוד)**. אמא שלי לקחה אותך לספר שלה שיעשה לך צורה, נכון, צורה לך! **(מכה)** וגם בגדים, גאפ לא פחות ולא יותר! אוטוטו היא גם תכניס אותך להריון. כי היא מתה לנכד האמא שלי. היא סיפרה לך איך היא מדמיינת אותו? יפה פחות ממני, כי היופי רק מזיק, אבל הרבה הרבה יתר מוצלח, מאמאל"ה! **(מתרחק ממנה)** אחד כזה שגם בקבר אבא שלו יהיה גאה בו ומרב גאוה הוא יקום לתחיה וכל הסיוט יתחיל מחדש. את לא מבינה שאמא שלי זה כמו עקיצה של דבורה - אם אלרגיים אפשר למות מזה **(פאזזה, אביגיל מקופלת כעובר, מגינה על הפנים שלה)** איך נתת לה להתקרב אליך? היא בטח אמרה לך: "כל הבנות הולכות ככה היום" **(מחקה את חנקה)**. אבל אני לא רציתי את כל הבנות. רציתי אותך. **(אביגיל מביטה בו)** אבל את מה אכפת לך. אמא שלך מתה אז קנית לך אחת חדשה ועוד בזול - את שלי. שמזמן היא מיותרת לכולם. לאבא שלי הנעלה - כמו שקורא לו המבקר הלא חשוב שלך היא ממש היתה מיותרת וגם אני. היא סיפרה לך איך בלילות היא היתה זוחלת אליו למיטה ומנסה למצוץ, ללקק, לנשוך, ובוכה, מתחננת רק שיכניס כבר, שיזיין אותה. מה בעיה תכניס, ותוציא, תכניס ותוציא, זה כל מה שהיא מבקשת מה זה כבר כל-כך מסובך הייתי אומר לו בכל הכח בלב. אבל הוא לא שמע. וגם את לא שומעת! **(שוב צועק ומתקרב, מרים יד להכות ואביגיל מתחפרת בתוך עצמה, היד נעצרת באוויר הוא נשבר)**.
- אמרתי לך לבכות! אני רוצה דמעות! את שומעת? ים של דמעות אני רוצה. **(כל האוויר יצא ממנו" ועכשיו הטון שקט יותר הוא מתקפל ונופל על הרצפה לידה מחבק את רגליה)** תטביעי אותי בתוך הדמעות שלך **(בוכה בשקט)**.
- אביגיל - (לראשונה משמיעה קול, במעין זעקה)** אמא! **(חושך טוטלי, סאונד של אמבולנס. מתוך החושך פוקוס תאורה על רונאל שתוקע סכין שוב ושוב בתמונה של ראובן)**.

תמונה 14

דירתו של רונאל, צהריים למחרת, רונאל ושירה.

- (שירה עומדת בפתח, מולה רונאל שאינו מגולח, לבוש בבגדים של אתמול ומסביב קרעי עיתונים)**.
- שירה -** המזכירה של המנכ"ל מנסה מהבוקר להשיג אותך בטלפון ואין תשובה. ברשת רוצים להחתים אותך על חוזה ואתה בחרת דוקא היום לשחק בדום שתיקה?
- (פאזזה)** מה דעתך לפתוח חלון? לאוויר כאן יש ריח של גוויה.
- רונאל -** תפתחי.
- (שירה נגשת לכיוון החלון ונתקלת בציור שהסכין עוד תקועה בו. נעצרת, מביטה ברונאל,**

מביטה בציור ומתיישבת על המיטה).

רונאל - מה את שותקת? פתאם נגמרו לך המילים? זה עוד כלום לעומת מה שעשיתי לאביגיל.

שירה - (בשקט, לא מביטה בו) אל תפחיד אותי. בבקשה.

רונאל - אז הם רוצים להחתיים אותי על חוזה? תגידי להם שהאייטם הבא שלנו יהיה

על אלימות. הלהיט הישראלי. מכים רוצחים, שורפים זה עכשיו באופנה. נביא

את אביגיל והיא תספר להם איך הרגתי אותה ממכות והיא גם תסלח לי

בשידור חי. זה יהיה קטרזיס עצום לחברה הישראלית כולה! הם יגמרו על

המסך! זה ישפריץ בזרם חזק כל-כך שהקונדום יקרע. (פאזזה, מתקרב

לשירה שמביטה בו באימה) את לא מאמינה לי? היא בבית-חולים עכשיו.

איך קראת לה? –הנפש הנשית הקסומה שלי. רצחתי את הנפש שלי. עשיתי

לאביגיל מה שאבא חלם לעשות לאמא שלי כל השנים. עכשיו הוא גאה בי. סוף

סוף הוא יכול לנוח על משכבו בשלום.

שירה - (מתקרבת אליו) אלברט הוא אבא שלך. לא ראובן. אלברט.

(רונאל מביט בה המום, היא מוציאה את הסכין מהציור, מלטפת את הבד של הציור כאילו

מנסה לאחות את הקרעים).

שירה - ראובן תמיד אמר לי שלאנשים כמונו- כמוהו וכמוני אין את הפריבילגיה של

להתפרק לחתיכות כי לא יהיה מי שיאסוף וידביק. (פאזזה) אני יודעת שגיליתי

סוד לא שלי. אבל לא יכולתי לסבול את זה יותר. אני מקוה שהוא יסלח לי.

תמונה 15

אחה"צ (של אותו יום) דירתו של רונאל. רונאל, אביגיל, חנקה, אלברט, ורוחמה.

(אביגיל עם מזוודה, לבושה בבגדים שלבשה בהתחלה, חבושה בידי, עומדת ליד הדלת.

חנקה עומדת ליד התמונה של ראובן ופורכת ידיים. פונה לאביגיל).

חנקה - תניחי. תניחי את המזוודה אלברט תיכף יבוא הוא יעזור לך לסחוב.

(אביגיל לא מניחה. אלברט נכנס עם צידינית).

חנקה - הוא השתגע. הילד השתגע. תדבר אתו. אני לא מבינה מה קרה לו. אתה צריך

לדבר אתו.

אלברט - עכשיו את אומרת לי לדבר אתו? כבר שנים אני מבקש ממך שנגיד לו את

האמת. השקר עשה אותו חולה. זה מה שקרה לו.

חנקה (פונה לרונאל) תראה מה עשית. מה עשית ממנה, פרח היא היתה. פרח.

(אלברט מניח את הצידינית במטבח, ולוקח את המזוודה מאביגיל שמרשה לו).

נו תגיד משהו (רונאל מסתובב אליה) תגיד משהו. איזו אכזריות! ממש כמו

אבא שלך! חבל שהוא לא פה הוא היה מת מרוב נחת!

אלברט (בשקט) - די. חנקה. תפסיקי. זה לא הזמן.

רונאל - אני אספר לכם בדיחה. זה מהספר שהאבא היקר שלי ("תוקע" מבט

באלברט ומתקרב לתמונה של ראובן). הספר שאף-פעם לא מצחיק אותך,

אלברט. הבדיחה והחידוד של דרויאנוב. אז זה הולך ככה:

בעל ואשה באים לרב ושניהם מסכימים להתגרש. מזכיר לך משהו, אמא?

אנחנו אף-פעם לא התגרשנו.

חנקה -

- רונאל -** וחבל. אבל הזוג ההוא דוקא כן רוצים להפריד את החבילה, כמו שאומרים, כדי שאפשר יהיה סוף סוף לנשום בלי שזה יכאב. כמו שכואב לאביגיל עכשיו. כואב לך נכון?
- אלברט -** רונאל!
- רונאל -** מה רונאל? מה רונאל! עכשיו אתה נזכר? (לחנקה) איזה שם נפלא נתת לי – השמחה של אלוהים. כי ילדים זה שמחה – נכון אלברט בגלל זה 9 אבות בישראל רצחו את הילדים שלהם ב-1999 רצחו לאלוהים את השמחה. אבל בואו נחזור לזוג שלנו שיש להם ילד אחד חמוד ויפה תואר וכל אחד מהם רוצה לגדל אותו.
- חנקה -** כאילו שראובן היה מסכים לזה. הוא בקושי -
- רונאל -** מה בקושי אמא? בקושי הסתכל עלי מרב שהייתי יפה, קרסביצה? בקושי נגע, חיבק נישק – אף-פעם, פחד שיעמוד לו המסכן. אני דוקא מבין את זה. ושיעמוד לך מהבן שלך – מזה אנשים מתים.
- עולם משלה) -** אפשר לחשוב שהוא היה מפלצת כמו כל אלה בעיתונים ששורפים וחונקים והורגים את הילדים שלהם. בחיים שלי לא ראיתי גבר עדין ממנו.
- (אלברט מביט בה, פגוע).**
- רונאל -** עדין כמו אשה. **(צוחק)** אבל אתם מפריעים לי לספר את הבדיחה. הבדיחה של חיי. אז עכשיו כולם יושבים ושותקים כמו ילדים טובים בגן. רק אביגיל פטורה כי כואב לה.
- חנקה -** ולי לא כואב? לי לא? ומה עם אלברט? אתההמוצץ לו את הדם כל השנים ואתה בכלל לא –
- רונאל -** בכלל לא מה? תקשיבי אמא! אז לזוג יש רק ילד אחד והרי אי אפשר לחתוך אותו לשניים כי מי יודע מה כדאי יותר: ראש? זנב? מה אני אומר: לב או אשכים?
- חנקה -** די, תגיד לו אלברט שיפסיק. די. די.
- (אלברט שותק ומביט ברונאל שממשיך, וחנקה מתיישבת על כסא ובוכה בשקט הם לא שמים לב שאביגיל לוקחת את המזוודה, מסתובבת, יוצאת ונעצרת על המפתן).**
- רונאל (בטון חגיגי) -** אמר להם הרב: "לכו לבייתכם ושובו בעוד שנה. אז אם ירצה השם יהיה לכם עוד ילד ותחלקו את הילדים ביניכם". שאל הבעל: "רבי ומה אם יוולדו לנו תאומים?" הביטה בו האשה ואמרה: "רבי תביט על המומחה הזה לתאומים **(רונאל מתקרב לאלברט)**. אם הייתי סומכת עליו, לא היה לנו גם ילד אחד". **(אוחז בכתפיו של אלברט, ומנענע אותו)** ולך לא היה. כל השנים האלה לא היה לך. למה? **(אלברט מביט בחנקה)** למה? **(אלברט מחבק אותו. אביגיל מביטה ברונאל וכאילו מתחרטת, רוחמה נכנסת).**
- אביגיל -** קחי אותי אתך, אמא. אני לא יכולה לעזוב אותו. קחי אותי אתך. **(רוחמה מתחילה ללכת).** לאן את הולכת? אל תשאירי אותי כאן לבד? **(הולכת אחריה ושוב נעצרת ומביטה ברונאל. רוחמה מתקדמת והיא אחריה כך שרוחמה היא בעצם הכח שלה ללכת משם).** אין לי כח ללכת, אמא הכל כואב לי. קחי אותי אתך. אני צריכה לנוח.
- ננוח. שתינו ביחד. כמו שרצית. **(מנסה להתחפר ברוחמה, שעוזבת אותה וחוזרת להביא את המזוודה, נותנת אותה לאביגיל שמתיישבת חסרת אונים על הרצפה).**
- רוחמה -** אני יודעת שקשה לסחוב את החיים, אביגיל. אבל הזמן שלך לנוח עוד לא בא. קומי, אביגיל. **(עוזרת לה לקום)** את לא צריכה אותי אביגיל. את יודעת את הדרך חזרה. **(מתחילה ללכת וכשנעלמת עדיין שומעים את קולה)**

מנו מחכה לך שם. (אביגיל קמה ומתחילה ללכת לאט, נאבקת ברצון שלה להסתובב ולחזור).

תמונה 16

המסעדה של רוחמה, ערב, מנו, אביגיל, אפרודיטי ורוחמה.

(מנו מנקה ומסדר כסאות על השולחנות, מכין לשטיפה. אביגיל נכנסת, שער חפוף, לבושה בחולצת טריקו ארוכה. מביטה בו ארוכות מן הדלת. הוא עובד ללא חולצה, מזיע. אחרי כמה שניות קולט את המבט שלה).

מנו (מחייך) הי איך את מרגישה?

אביגיל - אני בסדר.

מנו - עברה לך הבחילה?

אביגיל - כן. כן. זה שום דבר.

מנו - מחר תלכי לרופא, (פאזזה, מתבונן בה, היא נגשת לאזור המטבח, וכאילו

נכנסת לשגרת "סגירה", עושה הכל תנועות מאד איטיות, כאילו בריחוף) שיבדוק אותך.

חמישה ימים את רק ישנה ומקיא. זה לא בסדר. די. מה את עושה? אני לא צריך עזרה. כל-

כך הרבה זמן אני כבר עושה את זה לבד. עכשיו נזכרת? (מתקרב אליה, מחבק אותה

בעדינות) שבי. גדלו לנו עגבניות בשדה. הכנתי סלט טרי, טרי. (מנו לוקח כף ידה בידו).

אביגיל - אאו.

מנו - סליחה. שכחתי. (הולך להביא את הסלט) הבן-זונה לא מרים טלפון אפילו.

לא מעניין אותו אם את חיה או מתה. אני לא קולט את זה. בא לי לצרוח כשאני

רואה אותך ככה. (מגיש לה את הסלט) שמתי הרבה לימון כמו שאת אוהבת.

אחר כך נלך לחפירות. כל-כך הרבה זמן כבר לא הלכת לשם. נקח שמיכה

ונסתכל על הכוכבים. (מתקרב, מלטף את השער שלה) קשה לי להתרגל, זה

יפה. אבל כאילו חלק ממך חסר. (אביגיל מתחילה ללכת לכיוון דלת הכניסה

לבית) מה קרה?

אביגיל (ליד הפתח) - אני מצטערת. אני לא יכולה. (הוא מנסה לגעת בה והיא הודפת אותו

בעדינות. רוחמה ואפרודיטי נכנסות).

רוחמה - למה לא? יש לו צרעת?

מנו - פעם אהבת את הריח שלי, עכשיו אני עושה לך בחילה. חשבתי שחזרת כי

הבנת שהוא לא בשבילך.

אביגיל - אני בהריון. ממנו. (רוחמה מבליעה צעקה).

(מנו מביט בה ויוצא החוצה בשאטה. אביגיל מביטה אחריו.

אפרודיטי - בהריון?! זה סימן! את תחזרי אליו והכל יהיה בסדר.

רוחמה - איזה בסדר? מה בסדר? (לאביגיל) אמרתי לך להזהר! לא אמרתי לך!)

אביגיל - נזהרנו. בטח שנזהרנו. אני לא יודעת איך זה קרה. אבל אני אשמה. אני יודעת. את אמרת לי לא לאהוב אותו ואני אהבתי אותו ורציתי אותו בתוכי. אז מה את רוצה שאני אעשה עכשיו? אני אהרוג את עצמי?

אפרודיטי - חס וחלילה. קשה לנשום כאן מרב האנרגיה השלילית שלך. תתקשרי אליו. תספרי לו. עכשיו כשהוא יודע מי אבא שלו כל הפלונטר המשפחתי שהיה לו בנשמה יפתח. את תראי! הוא יהיה האבא הכי מאושר בעולם. הוא יתן לילד שלו את כל החיבוקים שהוא לא קיבל. ככה זה תמיד. ההורים נותנים לילדים שלהם מה שלהם לא היה. זה מין פיצוי כזה. תתקשרי אליו - את תראי - הכל ישתנה!

אביגיל - שום דבר לא ישתנה. (נוגעת בבטן שלה) הגורל של אמא עבר אלי. יופי של מתנה נתת לי, אמא. אולי תקחי אותה בחזרה? (רוחמה מביטה בה לרגע, עושה תנועה של יאוש ויוצאת, אביגיל פונה לאפרודיטי) ואל תדברי אתי יותר על אהבה לא אהבה ולא ילדים. זה כואב מדי. אל תסתכלי עלי ככה. אני לא רוצה את זה יותר. מה שאני רוצה זה מה שקובע. עובדה הבחילה עברה לי.

(היא נושמת עמוק, מתחילה לאכול את הסלט ברעבתנות כאילו חיה תלויים בכך. אפרודיטי מביטה בה ויוצאת. במקביל רואים את רונאל מסדר את החדר, זורק את כל האוכל שבצידינית ומנקה אותה. נגש אל התמונה של ראובן, מביט בה, נוגע בקרעים. ובהמשך לאט עוטף אותה ומשעין אותה על אחד הקירות. מנו חוזר עם המעדר ועם שיח עגבניות שעקר. הוא נעמד ליד המסעדה. מביט באביגיל שאינה רואה אותו ואח"כ נכנס). טוב שאת אוכלת סלט. זה ויטמינים. זה טוב לתינוק. (פאוזת). אבא שלך חיפש אותי. הם באו לשדה. הוא ודוריס.

מנו -

אביגיל - מה הם רוצים ממך?

מנו - טוב שהם הגיעו כי אחרת הייתי עוקר את כל השיחים של העגבניות וזה אפילו לא עזר. הלב שלי שרף כל-כך, (אביגיל מסיטה עיניה ממנו) הם באו כי הם דואגים לך, דוריס אמרה שאם צריך הם יקחו אותך לרופא פרטי או לבית-חולים. אמרתי שלא צריך. שאת בסדר.

אביגיל - תודה.

מנו - בני מהבית-מרקחת סיפר להם שקנית בדיקת הריון. פעמיים. ודוריס אמרה שבטח רצית להיות בטחה. כי אם זו טעות אז זו אכזבה קשה. היית צריכה לראות את הדמעות של אושר שהיו לה בעיניים מהמחשבה על התינוק שיגיע והיא תוכל לעשות לו אמבטיה, לחתל אותו, לטייל אתו, להחזיק אותו על הידיים ולעשות לו קולות של ארנב וצפרדע. ואבא שלך חיבק אותי בחיבוק דוב שלו עד שבקושי יכולתי לנשום ואמר לי שצדיקים מלאכתם נעשית בידי שמים או משהו כזה. וליתר ביטחון הוא הבטיח לי מגרש וגם קרקע חקלאית. "תבנה לנכדה שלי בית עם גינה. ויהיה לך שדה משלך. תוכל לעקר ממנו כל מה שתרצה". ודוריס אמרה: "שכחת להגיד לו שהחתונה עלינו" הוא הסתכל עלי ונשם עמוק כאילו גם לו היה קשה כמו שלי עם החמצן - והוא אמר לי: "רק תתחתן איתה. עכשיו".

אביגיל - לפני שיראו לי את הבטן ויגידו – הבת זונה של הצדיק שלנו? תגיד לו שאין לו מה לדאוג. אני עושה הפלה!

תמונה 17

דירת רונאל, רונאל, אלברט.

(אלברט נכנס).

אלברט - (מחייך) לא חבל על כל האוכל שאמא שלך מבשלת כל הזמן? אולי כבר הגיע הזמן שתגיד לה כמה אתה שונא געפילטע פיש עם רגל קרושה.

רונאל - קלופס אני דוקא אוהב עם הביצה באמצע-

אלברט - היא הפסיקה לעשות את זה. בגלל הכולסטרול.

רונאל - שומרת עליך. אתה רוצה לשתות משהו?

אלברט - לא, תודה. הדירה מסודרת, נקיה. (מחייך) זה לכבודי?

רונאל - זה לא פשוט שאבא בא לבקר את הבן שלו בפעם הראשונה. רציתי לעשות

עליך רושם טוב כדי שלא תחליף אותי בבית-החולים עם תינוק אחר. מוצלח יותר.

אלברט - אני צריך לבקש ממך סליחה. כבר כמה שנים מאז שראובן נסע ובחר לחיות

את החיים שלו בלי שקרים אני רוצה לדבר אתך אבל –

רונאל - אמא לא רצתה. אני יודע. אבל אתה ויתרת לה. ויתרת עלי. את זה אני לא

מבין. שנים שמעת אותי קורא לראובן "אבא" והלב שלך לא נשבר? אני לא מבין איך נתת לה לנהל לך את החיים ולהרוס את שלי.

אלברט - אהבתי את אמא שלך. אלה היו התנאים שלה. לא יכולתי לאבד אותה.

רונאל - ואותי כן? אם לי היה בן הייתי רודף אחריו עד קצה העולם בשביל לחבק אותו, להרגיש שהוא שלי ואני שלו.

(אלברט מסתובב בחדר, פונה לחלון כאילו שואף אוויר ושב ופונה לרונאל).

אלברט - עמנואל התקשר. אביגיל בהריון. היא רוצה לעשות הפלה. אם אתה רוצה אני אקח אותך אליה.

רונאל - אביגיל בהריון?! (מסתובב בחדר, נגש לאלברט ומניח את הידיים שלו על

כתפיו) אתה קולט את זה אלברט? קשה לי לקרוא לך אבא.

אלברט - זה בסדר. זה יבוא עם הזמן.

רונאל - אבא. גם אני אבא. אז איך אתה מרגיש, סבא?

אלברט - עוד לא הרשיתי לעצמי לשמוח. חשבתי עליך.

רונאל - עלי? לי כבר לא צריך לדאוג. יהיה לי תינוק. או תינוקת. מתוקה כמוה.

משפחה. משפחה משלי. (פאוזזה) אני לא מאמין! אתה מבין? זה כאילו מישהו

החליט שסוף סוף גם לי מגיע להיות מאושר! אני צריך לקפוץ לשירה לחתום

על החוזה. חצי שעה לא יותר. ואח"כ - נוסעים! (פותח את הדלת אלברט

יוצא לפניו ורונאל נשאר לבד על הבמה - ממשיך לדבר אליו מהרגע

הראשון ידעתי שהיא חבל ההצלה שלי. לוקח את התמונה העטופה ויוצא).

תמונה 18

במסעדה, מנו ואביגיל, אפרודיטי ורוחמה.

- רוחמה -** אסור להרוג ילדים. ילד זה מתנה מאלוהים. הוא בא כמו מלאך שיורד משמים. אסור לשלוח אותו בחזרה.
- אביגיל -** תיכף תגידי לי שאני הייתי השמחה שלך, הכח שלך ושבזכותי הצלחת לשרוד. נכון? אבל את יודעת איך אני הרגשתי, אמא? איך זה היה להיות שדה-הקרב שלך ושל אבא? **(אפרודיטי נכנסת)**. ומה את עושה פה? באת לדבר אתי על אהבה? **(אפרודיטי נוגעת לה ביד שקודם היתה חבושה) כן**. כבר אין סימנים.
- אפרודיטי -** העור שלך כמו חדש.
- אביגיל -** אבל כל התאים בגוף שלי זוכרים. האהבה שלך שבשה לי את ה-DNA. **(מנו נכנס)**. אין לי כח לאורחים. **(אפרודיטי ורוחמה מביטות בשניהם ויוצאות)**.
- מנו -** **(מגיש לה משהו עטוף בנייר לבן דק)** הבאתי לך מתנה. תפתחי.
- אביגיל -** **(פותחת)** זה הגביע של סבתא שלך.
- מנו -** תמיד שאלת אותה למה היא שותה יין רק ממנו, בשבתות ובחגים וגם כשהיא כבר היתה חולה ואסור היה לה לשתות יין היא בקשה שאשים לה אותו ליד המיטה. "תניח בזהירות, כל החיים שלי שם". שבוע לפני שהיא מתה היא נתנה לי אותו מתנה וסיפרה לי שזה הגביע שממנו סבא שלי השקה אותה יין בחתונה. הם עמדו תחת חופה מאולתרת ומסביב חול ואבנים וכמה אהלים והכל היה כאילו כלום. מייד תבוא רוח גדולה ותעיף את כולם משם, מקסם שוא. ככה היתה הארץ שלנו פעם. אבל באותו רגע, כשהשפתיים שלה נגעו בגביע היא היתה מלכה של גן-עדן פורח. והיא ידעה שיהיו לה פה ילדים ונכדים. היא אפילו חשבה עלי ונתנה לי את השם - עמנואל. אלוהים אתנו ותהיה לנו ארץ זבת חלב ודבש. **(פאזזה, אביגיל מתבוננת בגביע מנסה לשים אותו מול האור)**. סבא שלי מת כמה חודשים אחרי החתונה. ממלריה או טיפוס או משהו כזה. אבל לסבתא כבר היה ילד בבטן. אבא שלי. לא נשארה לה תמונה של שניהם ביחד כי הם לא הספיקו להגיע לתל-אביב או לחיפה להצטלם. היתה הרבה עבודה במשק. אבל הוא תמיד היה שם, סבא, בתוך הקשת בענן שבגביע.
- היא ראתה את סבא. **(אביגיל מניחה את הגביע על דלפק ההגשה של המסעדה ומביטה בו, הבעה מרוכזת, חולמנית)**. משם הוא עזר לה להתמודד עם החיים לבד, ואח"כ למצוא גבר אחר וללדת לו ילדים. **(פאזזה, מתקרב אליה, לוקח את כף ידה בידו, אביגיל מתמסרת לחום והקרבה שביניהם, מנשק את כף ידה ועוזב)**. התקשרתי לאלברט.
- אביגיל -** למה?
- מנו -** זה גם הילד של רונאל. יש לו זכות לדעת.
- (אביגיל מביטה בו בכאב שהופך לכעס. מביטה שוב בגביע ומתרחקת ממנו. במקביל מתחילה להתרחש תמונה 20 שבה רואים את רונאל נרגש מאד, מגולח, לבוש חגיגי, פוסע אנה ואנה בחדר המתנה של האולפן)**.
- אביגיל -** ומה עם הזכויות שלי – על הגוף שלי, על העתיד שלי? אני לא רוצה לחיות

כמו אמא שלי תקועה בחור שחור עם שדים ורוחות וילדה שצריכה לברוח
לחפירות כדי להאמין שאפשר גם אחרת.

תמונה 19

אותו זמן, בחדר ההמתנה של האולפן. שירה, רונאל

- (במקביל לסצינה זו מתרחש הפתיח של הסצינה הבאה בו חנקה נכנסת לדירתו של רונאל עם השקיות שמכילות את ילדותו. רונאל נכנס עם התמונה העטופה).
- שירה - (מסתכלת על השעון) עשר דקות אחר. (מושיט לה את התמונה) מה זה?
רונאל - הפורטרט של ראובן. בררתי ואת יכולה לתת אותו לרסטורטורית במוזיאון.
שירה - שאלת את חנקה? אולי היא רוצה אותו.
רונאל - בהתחשב בזכרונות שלך מאבא ז"א ממנו - קשה לי להגמל מלקרוא לו אבא שלי - מבין. אני מניח שתסתדרו טוב ביחד.
שירה - משונה שאחרי כל השנים האלה אני זו שזוכה בו. (פאוזת) אתה המלא כעס על הבית שגדלת בו. בבית שלי לא היו ספרים. היו ספרי תורה ואיזה אלבום שאבא קיבל בעבודה שלו בעיריה. אני לא חושבת שמישהו התנגד לספרים פשוט לא היה כסף לקנות. אמא שלי עבדה כל השנים כעוזרת בית. נסעה בשני אוטובוסים מרמלה לת"א. היה לנו מה לאכול והלכנו תמיד מצוחצחים ונקיים לביה"ס וגם היתה אהבה בבית. אבל כסף לספרים לא היה. היתה אהבה מהסוג הישן – אתה יודע, אהבה שמבוססת על כבוד ועל, אפשר לקרוא לזה - צמידות גורל.
ביום הראשון של הטיירות החלפתי את השם שלי מאנט לשירה. רב הילדות אהבתי את השם שלי כי הוא היה שונה. לכולם כבר היו שמות ישראליים ולי היה שם עם צליל זר. ע"ש אחות של אמא. אבל במפקד הראשון בטיירות בחרתי לי את השם של הילדה הכי יפה שראיתי באותו בוקר בבקו"ם – כשעוד הייתי ארוזה בצמר-גפן מהבית. ואמרתי למפקד: קוראים לי שירה. זה לא כתוב בתעודת-הזהות אבל זה השם שלי.
ביום הראשון שלי בקריה כשגמרתי לעשות קפה ולהיזז נירות מצד אחד של השולחן לשני המפקד שלי חיך ואמר – רואים שיש לך חינוך טוב מהבית. כי לא קיטרתי כמו כל האחרות.
רונאל - SMART GIRL. מפקדים בצבא לא אוהבים שחיילות אומרות להם: לא.
שירה - (שירה לא מגיבה, שקועה בעולם הרגשי של הסיפור שלה). כשיצאתי מהקריה מצאתי את עצמי מול מוזיאון ת"א. העיר כולה היתה שלי –היכל-התרבות, הבימה, בתי-הקולנוע והמוזיאון. ונכנסתי. בדיוק היתה פתיחה של תערוכה חדשה. עד היום אני לא מצליחה להזכר מי היה הצייר כאילו לא ראיתי כלום מן התמונות שהיו שם. רק אותו. בתוך המון אנשים ראיתי רק אותו. והמילים שהוא אמר זרמו אלי כאילו היו להן כנפיים קטנות ושקופות והאוויר היה מלא פתאם זהרורים של אור. קבלתי סחרחורת.
רונאל - הוא היה זקן ממך ביותר מעשרים שנה.
שירה - הוא היה הגבר הכי יפה שפגשתי בחיי והוא ידע כל-כך הרבה. האנשים שהיו שם שתו בצמא כל מילה השלו. וכל החיוכים שלהם וכל הנימוסים לא נגעו בו. הוא נשאר מרוחק ואחר מכולם.

- מנותק. **רונאל -**
- והוא הבחין בִּי. בתוך כל האנשים והנשים שהיו סביבו הוא ראה אותי. **שירה -**
- חיילת במדים. **רונאל -**
- הייתי בהתרגשות גדולה. הוא בטח ייחס את זה ליצירות. אז הוא שאל אותי **שירה -**
- אם אני מתעניינת באמנות? לא הצלחתי לענות ושמעתי אותו מזמין אותי לבוא עם כל החברים שלי מהצבא לבוא לסדרת הרצאות שלו בבית-אריאלה. **רונאל -**
- אני מניח שהוא התייחס לזה כאל הזדמנות לחנך דור חדש. הוא תמיד טען שאמנות היא בשביל אנשים ושצריך לקרב אותם אליה. ומה שהכי הלהיב אותי בקומוניזם, למשל, זה שהתרבות היתה בהישג-יד של כולם. **שירה -**
- כשנהייתי אסיסטנטית שלו כולם דיברו. הייתי חתיכה. יצאתי פה ושם. לא הייתי נזירה אבל הייתי מאוהבת בו – טוטאלית. בזה חנקה צדקה. שתינו התגעגענו אליו בלילות. אבל אני זכיתי להיות בת-הלווייה שלו בימים. מדי פעם הייתי מנסה לגעת בו בחטף – ידעתי שהוא רואה אותי. את הבגדים החדשים, את האיפור. אבל לא ידעתי שהוא רואה אותי כמו תמונה. עד שהבאתי אותו פעם להורי הביתה. באחת הנסיעות שלנו. הוא ביקש וידעתי שאני לא צריכה להתבייש או להיות נבוכה כי הוא יראה את ההורים שלי כמו שהם. **רונאל -**
- הוא היה מומחה לפרימיטיביזם. **שירה -**
- אמא שלי לקחה אותי למטבח ואמרה לי - חאראם עליך. את צריכה להתחתן, ילדים. זה לא יהיה לך ממנו. **רונאל -**
- כל מילה זהב. **שירה -**
- אבל לא שמעתי לה. נשארתי באוניברסיטה לתואר שני. מנהל עסקים. **רונאל -**
- בחורה עם עתיד. **שירה -**
- הלימודים לא ממש עניינו אותי אבל אינסטינקטיבית הבנתי שאני צריכה לעזור לעצמי. באחד השיעורים הכרתי את מיקי. ידעתי שהפעם זה כבר לא משחק. ראובן היה באמריקה. **שירה -**
- אצל רוברטו. **רונאל -**
- בדיוק אז הוא גילה אותו. כשהוא חזר הוא הזמין אותי למסעדה קטנה ביפו, על הים. **שירה -**
- זו המסעדה שהוא הכי אהב. הוא לקח אותי לשם לפני שהוא נסע לחיות עם רוברטו באמריקה. **רונאל -**
- מיקי רצה להצטרף אלינו. הוא הכיר את השמועות שהסתובבו עלי ועל ראובן באוניברסיטה. רבתי אתו. זה היה שווה לריב בגלל זה כי הייתי בטוחה שהנסיעה עשתה לראובן משהו. שהוא התגעגע אלי. שהוא הבין שאנחנו צריכים להיות ביחד גם אם זה כרוך בלשבור משפחה. **רונאל -**
- ועוד איזו משפחה! משפחה כזאת מצווה לשבור. **שירה -**
- אני אכלתי והוא שתה ושתק. כשעמדנו ללכת הוא אמר לי: "שבי. אני צריך לספר לך משהו" והוא סיפר על רוברטו ושהוא עוזב הכל, את חנקה, אותך, את האוניברסיטה. את הכל. והולך לחיות אתו. "אני מוכרח. אין לי ברירה". הפסקתי לנשום לרגע ישבתי קפואה כאילו רוח קרה נכנסה מכל החלונות והעיפה את החיים שלי משם חתיכות חתיכות. שמעתי את הקול שלו מרחוק מספר לי עליך. הוא ידע על חנקה ואלברט. ושמעתי אותו אומר לי להיות חזקה כי לאנשים כמונו – לו ולי –

- רונאל -** אין את הפריבילגיה. אני יודע.
- שירה -** ושהחיים שלי יהיו בסדר. שהוא יודע שיהיו לי חיים מעניינים כי אני אעשה אותם כאלה. באותו לילה עברתי לגור עם מיקי.
- רונאל -** אולי הוא לא יאהב את התמונה אצלו בבית?
- שירה -** הוא קיבל אותי ככה. הוא מבין. הוא עזר לי לעזוב הכל ולהתחיל מחדש. שנים לא יכולתי להכנס למוזיאון בלי שהלב שלי יכאב כאילו דרכו לי עליו. פעם המחנכת של מיה, הקטנה שלי בקשה ממני ללוות את הכיתה למוזיאון ת"א. מאחר ותמיד הייתי אמא עסוקה כזאת שאף-פעם לא יודעים בדיוק איפה היא החלטתי לקחת חצי יום חופש וללכת. אפילו כיביתי את הפלאפון. אבל שהתקרבונו לרחבה של המוזיאון שמעתי את מיה מספרת בגאווה לאחד הבנים שאמר שאבא שלו סגן אלוף בקריה- שגם אמא שלה היתה כאן בצבא. כנראה שמיקי סיפר להן. ובבת אחת חזרתי להיות אותה נערה שחצתה את הכביש אל עולם אחר וראיתי את הדמות שלו כאילו הוא היה ממש לידי. כמעט נוגע. ואז שמעתי אותה קוראת לי – "אמא בואי. נכנסים".
- (פאזזה, מתבוננת בתמונה)** אתה בטוח שאתה לא רוצה את התמונה?
- רונאל -** היא שלך. חיפשתי דרך להודות לך.
- שירה -** על מה?
- רונאל -** על האמת. **(הוא מתקרב לנשק אותה על הלחי, הנשיקה עוברת לשפתיים אך לא נשיקה של תשוקה, וחיבוק שיש בו חום שמביך את שניהם. היא מתנתקת ממנו.)**
- שירה -** אתה נראה כמו חתן. זה לכבוד החתימה על החוזה?
- רונאל -** לא בדיוק **(פאזזה)** מגיע לי מזל-טוב! אני אבא. אביגיל בהריון. אני נוסע לבקש ממנה להתחתן אתי!
- שירה -** להתחתן? מה בוער?
- רונאל -** אני רוצה שלילד שלי תהיה משפחה כמו שצריך, שמהרגע הראשון לא יהיה שום דבר עקום בחיים שלו.
- שירה -** **(פאזזה, תולשת דף מהיומן שלה ונותנת לו)** השגתי לך טלפון של פסיכיאטר שחבר של מיקי המליץ עליו. הוא עמוס אבל דברתי אתו והוא הסכים לראות אותך תתקשר.
- רונאל -** אני לא צריך רופאים. אני צריך שאביגיל תגיד לי - כן. אני טס מפה. להתראות. **(מתחיל לצאת.)**
- שירה -** בשבילה ובשבילך אני מקוה שהיא לא תעשה את זה. **(הוא יוצא והיא ממשיכה לדבר, הולכת אחריו ונעצרת בפתח.)** אחרת זה יהיה כמו חתונה של ערפדים. אתה תשתה לה את הדם ותמות מ-OVERDOSE.

תמונה 20

דירתו של רונאל, חנקה, רונאל ואלברט.

(במקביל להתרחשות של הדיאלוג בין שירה לרונאל רואים את חנקה נכנסת לדירה עם שקיות. מוציאה מהן ותולה מובייל של תינוקות ליד המיטה של רונאל, מוציאה מוצץ ישן, דובי ונעל אחת של תינוק אותה היא מלטפת כשרונאל נכנס. האנרגיה שלו משתנה לגמרי כשהוא רואה אותה ולאט הופכת משמחה לכעס.)

- רונאל -** מה את עושה כאן?
- חנקה -** אלברט אמר שנפגש כאן. (מוציאה חתיכת בד מהוהה מהשקית) אתה זוכר כמה אהבת את השמאטע הזה? (תוך כדי דבריה מבטו של רונאל נתקל במובייל, הוא מנסה להוריד אותו והמובייל נקרע).
- רונאל -** מה זה הקרנבל הזה פה?
- חנקה -** סוף סוף זכינו. איזה אושר. (מנסה לחבק אותו הודף אותה ונתקל באריזה של מתנה, כמעט נופל, מקבל מכה מהמסגרת של המיטה) קניתי מתנה לנכד שלי - אסור לי?
- רונאל -** (בשקט) תקחי את האושר שלך ותלכי מפה. (חנקה אוספת את הדברים שעל המיטה ומחזירה אותם לשקיות מלבד הנעל. רונאל לוקח את הדובי, לרגע מתרכך ומלטף אותו ואח"כ זורק אותו לעברה).
- רונאל -** (בשקט ואח"כ עולה בטונים). אני רוצה שתלכי מפה. את שומעת? תאספי את הג'אנק הזה ועופי לי מהעיניים. ושלא תעיזי לגעת בבן שלי, אפילו לא בקצה הציפורן. הוא לא ישתה את הרעל שלך.
- חנקה -** (נשנקת) – איזה רעל? את החיים שלי נתתי לך. את הנשמה! בשביל מה נשארתי עם אבא שלך כל השנים?
- רונאל -** מתי כבר תכניסי לך לראש? הוא לא אבא שלי. את שכנעת אותו שהוא כן אבל הוא לא. הוא גם לא רצה להיות.
- חנקה -** זה לא נכון. הוא אהב אותך מהרגע שנולדת. רציתי שיהיה לך בית כמו שצריך. משפחה מכובדת. לא כמו שלי. כראובן בחר בי הרגשתי כמו סינדרלה. לא ידעת מה זה אהבה. ידעתי רק שאלוהים שלח לי נסיך ואח"כ (פאוזת) אח"כ הכל התנפץ. (רואה שהוא מקשיב ומנסה להתקרב אליו) אתה זוכר שהקראתי לך את "סינדרלה" - היית בן שלוש ואמרת לי – "אבל אמא, נעליים מזכוכית זה מסוכן. זה יישבר לה והיא תדרוך על זכוכיות".
- רונאל -** היה לך ילד גאון. (מפנה לה את הגב).
- חנקה -** עדיין יש לי. (מנסה להתקרב, ולמרות שהוא כאילו לא מקשיב, ממשיכה). בשנים הראשונות אחרי החתונה אף אחד לא ידע. לא ראו עלי כלום אבל הייתי מסתובבת ברחובות כמו עיוורת. בכל מקום ראיתי רק נשים עם בטן של הריון ותינוקות בעגלה. לא יכולתי לסבול את זה. גם לי הגיע. איבדתי כל-כך הרבה. ראובן הבין את זה. כשזה קרה אני חושבת שראובן שמח בשבילי שסוף סוף יש לי משהו משלי. לו היתה העבודה שלו והקולגות והנסיעות ולי מה?
- רונאל -** תינוק! אלוהים שלח לך תינוק צעצוע במקור של חסידה. פשוט תקע את הצוואר הרך והעדין שלו במקור ולא היה לו אכפת שתסרסי לי את הנשמה!
- חנקה -** על מה אתה מדבר? אני אהבתי אותך. גם ראובן ואלברט הוא תמיד היה שם בשבילך. היית ילד מוקף אהבה. מה עוד אפשר לבקש?
- רונאל -** מה עוד? ילד מוקף אהבה. חומה סינית היתה לי סביב הלב. חומה סינית שעוד לא נפלה. את זוכרת את התקופה שאחרי הצבא" לפני ששלחתם אותי להתרפא אצל אבאל"ה באמריקה? אלברט ישב אתי לשיחה בבית-קפה. זה לא קורה כל יום שאלברט מזמין אותי לשיחה. אמרתי לעצמי מה כבר יש לו לגלות לי – שאתם מזדיינים כבר שנים. BIG DEAL. אבל באתי. תמיד היה לי

כבוד אליו. הוא היחידי הישר בסיפור הזה. הוא התם מהאגדה. אבל גם הוא לא הצליח למנוע מכם להפוך את האגדה לסיוט. הוא שאל אותי בעדינות – איך זה שאני עם בנות, יום, שבוע וזה נגמר. יש אצלך מצעד של חתיכות הלואי עלי. הוא אמר לי. תשמע. אולי אתה הצריך איזו עצה. אני מוכן לעזור. זה לא עניין גדול אבל לפעמים יש דברים שלא מזיק לדעת. רציתי לצרוח אבל נשארתי נורא שקט. אני אהבתי את האיש הזה – כנראה שידעתי למה. הוא היה הדבר האמיתי היחידי בחיים שלי ולא רציתי לפגוע בו. לכן לא סיפרתי. לא סיפרתי לו על החלום שלי. הסיוט הפרטי שלי כמו מספר תעודת זהות. הצל שלי. לא ספרתי לו, אבל לך, אמא יקרה אני מוכן לספר. רוצה לשמוע?

(חנקה מנסה ללכת, הוא מושיב אותה בכח).

את יודעת על מה היתי חולם כשהיתה לי בחורה במיטה? רק מתחיל לגעת בה, רפרוף על השדיים, לטיפה קלה לערווה ומיד קופץ השד ונכנס לנו למיטה. תהרוג אותה הוא אומר לי. תעשה מה שהוא לא עשה עשרים שנה. תפטר כבר מהסיוט הזה. כל לילה מתחננת: ראובן, ראובן, מתי תבוא אלי? תרצח אומר לי השד. שים סוף לעינויים. לא. לא. אני צועק – לא תרצח. והוא תכניס לה ותרצח. ככה זה אורגזמה. אתה רוצה לגמור – אז תגמור אותה. בום בום טראח. **(חנקה אוטמת את אזניה, רונאל מביט בה) תגדי לאלברט שנסעתי! (יוצא בטריקת דלת).**

(חנקה בוכה, לוקחת את הדובי המרוט ומנסה לתקן אותו, אלברט נכנס, מתנשף).

אלברט - שגעו אותי בתחנה. אמרתי להם שאני ממהר לצפון, עוד מעט מתחילים הפקקים ודחפו לי את הנסיעה הזאת לשדה-התעופה. "רק אותך הוא רוצה". "זה כסף טוב" את מכירה אותו זה הקבוע שלי – העו"ד הזה מאבן גבירול". "זה נגד הכיוון וכסף זה לא הכל בחיים" – אמרתי להם. "הבן שלי מחכה לי". איפה רונאל?

חנקה - (בשקט) נסע. זה בשבילך. (מכניסה לו את הנעל של רונאל לכיס החולצה).

אלברט שיהיה קרוב ללב. הייתי צריכה לתת לך את זה מזמן. **(מביט סביבו, קולט לראשונה שארע משהו)** שוב מלחמת עולם? מתי עברתיגמלו מההרגל המגונה הזה? אנחנו מזדקנים, חנקה, אין כח. צריך לשמור על הבריאות. **(מתיישב, עייף על המיטה לידה).** אם יקרה לנו משהו מי יטפל בנו?

חנקה - לא הבן שלך. הוא שונא אותי. עשינו טעות, אלברט. הכל היה טעות אחת גדולה ואנחנו משלמים עליה עכשיו, כולנו. חבל שלא נהייתי אילמת ביום שראובן ביקש ממני להתחתן אתו. סינדרלה אני? אמא שלי צדקה. נולדתי להיות משרתת. לא מלכה. **(פאוזזה)** לא הייתי צריך לתת לי להשאיר אתו אחרי שהילד נולד.

אלברט - תפסיקי את הדיבורים האלה, חנקה. הוא לא שונא אותך. וגם לא אותי. ועכשיו שאביגיל בהריון – הכל יסתדר. את תראי. **(מוציא את הנעל מסתכל עליה)** אני אתלה אותה ליד החמסה שקנית לי למראה של המונית. **(מנסה לחבק אותה, היא קמה).**

חנקה - אותך הוא אולי לא שונא – לאבא חדש אפשר להתחנף. אבל את אמא

זורקים לכלבים כמו בשר מקולקל. אני צריכה לסוע לדבר עם אביגיל. **אלברט -** אני מבקש ממך, חנקה. אסור לנו להתערב.

- חנקה -** שלא תנסה אפילו. שלא תנסה לשכנע אותי. גם אז כשבאתי לספר לך שאני בהריון – אתו, עם הבן היקר שלך, אמרת לי: אל תדאגי, חנקה. הכל יהיה בסדר אני מבטיח לך. הכל כל-כך בסדר שבא לי לצרוח, אלברט. בא לי לבכות עד שהכנרת תעלה על גדותיה ולא יהיה זכר לבצורת. אבל מה כל זה שווה? עכשיו יש פה חיים חדשים שצריך להציל. להציל אתה שומע אלברט? העיירה שלנו בוערת.
- אלברט -** חנקה, (מנסה לחבק אותה, להרגיע אותה במגע), חנקה. מספיק עם השירים באידיש. (מחייך) אפשר לחשוב שאמא שלך נולדה בלודג'. בולגריה, פולניה מה זה חשוב. שריפה זה שריפה.
- חנקה -** מה יכולתי להגיד לך כשבאת אלי? (יותר לעצמו) מה יכולתי להגיד?
- אלברט -** יכולת להגיד לי: תתגרשי ונתחתן. אני רוצה להיות האבא של הבן שלי. לא אחרי 30 שנה.
- אלברט -** ואת היית מקשיבה לי? את חושבת שלא רציתי – שלא רציתי אותך ואת הילד? מה אני עושה אתך כבר שנים – את שברת את הלב שלי חנקה. מהיום הראשון שראובן אמר – תכיר זאת אשתי הכל היה אבוד. ואם הייתי אומר לך - אני רוצה אותך! אני רוצה לשבת אתך לשולחן בליל שבת, אני רוצה לשתות אתך כוס תה מול הטלוויזיה, אני רוצה להרגיש את הריח שלך מהסדינים – את היית אומרת לי כן? אני באה אליך כמו שאני עם הבטן ועם כל האכזבות של החיים. את לא באת חנקה כי את רצית בעל פרופסור. לא בעל נהג מונית. כמה שנים אחרי שראובן נסע עוד היית מגניבה אותי בבקר החוצה מעיני השכנים. זה עניין של כבוד. אמרת לי. אני צריכה לשמור על הכבוד של ראובן. ומה עם הכבוד שלי, חנקה? מה עם הכבוד שלי. (מביטה בו לרגע בעצב ומייד מקשיחה את עצמה) אם לא תקח אותי לבית-שן אני אלך לשם ברגל. העבר כבר עשוי. עכשיו צריך לדאוג לעתיד.
- חנקה -**

תמונה 22

במסעדה, שעת שקיעה, אביגיל, רונאל, אפרודיטי ורוחמה.

(אביגיל שוטפת רצפה, לבושה בסרביל ג'ינס שאחת מרצועותיו לא קשורה, מכנסיים מופשלים יחפה, פרועה וכשרונאל נכנס הוא לרגע מופתע מהמראה שלה. היא מביטה בו ולא אומרת דבר. הגביע על הדלפק ולידו בקבוק יין).

רונאל - נסעתי באוטובוס. זו הפעם הראשונה שלי. (היא ממשיכה לנקות והוא מפנה את מקומו). לא יכולתי להתאפק. רציתי לספר לכולם לנהג, לנוסעים, לנזף, לשלטים עוד 50 ק"מ, עוד 10, עוד שני ק"מ אני אחבק את האשה הכי יפה בעולם שהתינוק שלי גדל לו בבטן שלה ולא מנחש כמה אבא שלו מתגעגע אליו. ואולי זו תינוקת שתחבק אותי חזק חזק ולא תתן לי ללכת לשום מקום בלעדיה. אבל הגרון שלי חנוק. מלא דפיקות לב שמתרועעות לכל מקום. (פאוזת) אני מת מצמא.

- אביגיל (מגישה לו בקבוק שתיה, הוא מחפש איך לפתוח אותו, פותח במשקוף ושותה) –**
האוטובוס לתל-אביב יוצא עוד רבע שעה. תגמור לשתות ותסע.
- רונאל – (מניח את הבקבוק ומסתכל סביבו) –** איפה עמנואל? אני רוצה להגיד לו תודה. על הטלפון.
- אביגיל –** קוראים לו מנו והוא לא היה כאן מאתמול. בטח עסוק בלסדר לאנשים את החיים.
- רונאל –** בזכותו של מנו הילד שלי לא יצטרך לחכות 30 שנה כדי לדעת מי אבא שלו.
- אביגיל –** אני לא רוצה אותך ואני לא רוצה את הילד שלך. הוא כמו מוגלה ברחם שלי. אני רוצה שיוציאו אותו.
- (אפרודיטי ורוחמה נכנסות).**
- אפרודיטי –** הוא נסע באוטובוס בשבילך. הוא ישתנה.
- רוחמה –** הוא הכה אותך. בפעם הבאה הוא ירצח.
- אביגיל (ידיים על האוזניים) –** תשתקו. אני לא יכולה לשמוע. לכו מפה. (דוחפת אותן והן יוצאות). יש לי סחרחורת.
- רונאל – (מגיש לה כסא) –** שבי. לקרוא לרופא?
- אביגיל –** לא. לא. יש לי פתרון הרבה יותר טוב. **(לוקחת את הגביע מתבוננת בו באור)** אתה רואה? צבעים של שמחה. **(מוזגת יין ושותה)** לחיים! לחיי האהבה!
- (מתיישבת בלאות)** אתה יודע כמה פעמים ניסיתי לעצום עיניים ולהחזיר את הכל להתחלה. **(פאוזת).** לקסם. לרגע הראשון שראיתי אותך. לפני שהכל התקלקל. אבל כשאני עוצמת עיניים אתה נעלם וכל מה שנשאר זה הידיים שלך על הגוף שלי והכל בוער לי כמו שריפה.
- רונאל (לוקח את כפות הידיים שלה, מלטף אותן ושם את שלו עליהן) –** קחי. קחי משור ותחתכי לי את הידיים שלא אוכל לגעת בך יותר. אבל לא את הילד. אל תהרגי את הילד. **(אביגיל קמה. רונאל מנסה לחבק אותה, אביגיל לא דוחה אותו אבל פסיבית).**
- אביגיל – (משתחררת מהחיבוק של רונאל) בבקשה, לך. עכשיו.**

תמונה 23

ליד המסעדה, חנקה ואלברט אותו זמן.

(במקביל רואים את רונאל מביט באביגיל שבוכה בשקט, מנסה ללטף את הראש שלה והיד שלו נעצרת באוויר).

- אלברט –** תני להם להסתדר ביניהם. אני מבקש ממך, חנקה. נהגתי עד לכאן כמו משוגע. כמעט עשינו תאונה כי לך יש תכנית בראש והחיים צריכים ללכת לפי התכנית. צריך קצת להרפות. אי אפשר למשוך בחבל כל הזמן. הוא נקרע.
- חנקה –** דיונים על מהות החיים יכולת לנהל אתי גם בבית. אנחנו פה בשביל לתקן מה שקלקלנו.
- אלברט –** אלה החיים שלו. הוא קם ונסע כי הוא ידע מה הוא צריך לעשות. תני לו לעשות את זה. שנים התפללתי לרגע הזה. להוביל את הבן שלי לחופה,

לדעת שהוא בונה לו משפחה, בית. כל מה שלי לא היה. אל תקחי את זה ממני, חנקה.

(חנקה מתקדמת לעבר פתח המסעדה ואלברט נשאר לעמוד. אביגיל מתקרבת לרונאל, רונאל מנשק את אביגיל על המצח ויוצא כשחנקה נכנסת. לא מביט לעברה, נעצר ליד אלברט).
רונאל (לאלברט) מאוחר מידי.

(חנקה נכנסת, מביטה באביגיל, בגביע ובין. מרחיקה אותם ומעמידה ליד אביגיל שיושבת מכונסת לתוך עצמה, כוס מים).

חנקה -

קשה לך. ככה זה בחודשים הראשונים. אבל זה יעבור. גם לי היה נראה בהתחלה, אח"כ הייתי כמו פרח. אבל שוכחים הכל כשהוא בידיים שלך, הריח שלו, הגוף המתוק, אין דבש כזה בעולם. (פאוזזה) אני לא יודעת על מה דיברתם - את ורונאל אבל לדעתי, חתונה זה לא הפיתרון. אם אמא שלך הייתה בחיים היא היתה אומרת לך אותו דבר.

אביגיל -

את לא הכרת את אמא שלי. איך את יודעת מה היא היתה אומרת? אמא שלי אולי לא היתה מטופחת כמוך, ולא היה לה גבר שרץ אחריה עם הסלים. היא גידלה אותי לבד כל השנים ואם את חושבת שאני לא מספיק טובה בשביל הבן שלך כי אמא שלי גידלה אותי במסעדה –את טועה! אני רוצה שתלכי מפה.

חנקה -

לא, לא אביגיל. זה בכלל לא מה שהתכוונתי. בכלל לא. הבן שלי חולה. את יודעת כמה קשה לאמא להגיד את זה? והנה, אני אומרת. הוא חולה והוא חושב שזה בגללי. אולי זה גם נכון. אלוהים יודע. הוא הרי מסדר לנו את כל העניינים. אני התחתנתי עם ראובן מכל הסיבות הלא-נכונות. לא היה מי שידריך אותי. שיסביר לי. אמא שלי התייחסה לגורל שלה כמובן מאליו. גורל של אשה זה כאב ועבודה קשה. כך כתוב בתורה. אבל בשבילך, אביגיל זה לא מאוחר מידי. לו היתה לי בת במצבך זה מה שהייתי אומרת לה. הוא בא עכשיו מאושר, קשה לעמוד בפני זה. הרגש הוא מלכודת עם קורים של זהב. אל תפלי בתוכה.

כל השנים האלה העמדתי פנים. בארועים חברתיים, במכולת, עם החברות מהברידג'. לפעמים הייתי מתעייפת מהחיוכים המשונים האלה שאת מחייכת וכל הפה מתעקם מהעצבים. אבל חשבתי על רונאל, על התינוק המתוק שלי, על הבן המוצלח שכולם היו נעצרים ברחוב להביט בו. היה לו יופי של מלאך. אבל את יודעת כמוני שהוא מלאך עם כנפיים שבורות.

את הרגשת את הידיים שלו על הגוף שלך. מכות זה לא אהבה.

זה אסור. הוא צריך להתרפא. קוראים עכשיו בעיתונים על כל האבות האלה שורפים וחונקים ומשספים את הגרון לתינוקות - ריבוננו של עולם - למה נתת להם ילדים? שוכחים תינוקות במכוניות ב-40 מעלות חום. לחיות יש אינסטינקטים טובים יותר. הן טורפות זרים לא את הילדים שלהן. אלוהים עושה הרבה טעויות ואנחנו צריכים לתקן. גם אשה יכולה להיות אלוהים כשצריך ואני החלטתי שהנכד שלי לא יגדל לתוך המחלה הזאת. הוא לא יגדל כמו שרונאל שלי גדל לתוך כאבים ששרפו לו את הנשמה. ילד צריך להיות מאושר. מגיע לו. אני לא ידעתי לעשות את זה.

את תדעי. מה שתחליטי, אלברט ואני נעזור לך. כל השנים חסכנו לקראת השמחה והיא תגיע. לא נתן לה לברוח. אלברט – את הנשמה הוא יתן. כל מה שתצטרכי. אין לך מה לדאוג. אנחנו משפחה. אנחנו לא נעזב אותך. דברתי עם שירה. את תרצי לגור בתל-אביב, היא תסדר לך עבודה. היא גם מצאה לרונאל רופא. פסיכולוג. מישוא שיעזור לו. אני סומכת עליה. ראובן

כנראה ידע מה שהוא עושה שהוא בחר אותה לאסיסטנטית מכל הילדות הטובות מבית טוב שעמדו אצלו שם בתור. לפעמים לא חשוב הבית. חשוב הבן-אדם. (פאזה) אנחנו נסע עכשיו. אלברט כועס עלי שבאתי. אבל הייתי מוכרחה. אף-פעם לא מאוחר ללמוד מטעויות. אני משלי למדתי. (מתקרבת, לאביגיל, מהססת) תשמרי על עצמך אביגיל. (מחבקת אותה בחום ויוצאת. אפרודיטי ורוחמה נכנסות).

אפרודיטי - אני לא סובלת את האשה הזאת. אבל ה- NUMBER הזה מכפר לה על כל העוונות. (אפרודיטי משחקת עם הגביע מול האור).

אביגיל - תעזבי אותו. הוא יישבר.

אפרודיטי - יש לי הרגשה שאת הגביע הזה שום דבר לא ישבור! (מניפה אותו באוויר ואביגיל תופסת אותו ותוך כדי כך -) לחייך! אביגיל. (אפרודיטי יוצאת).

אביגיל נסערת מחזיקה את הגביע, כאילו מלטפת אותו).

רוחמה - (ליד הסירים במטבח. מריחה אותם. מניחה אחד מהסירים על הדלפק). את צריכה לבשל. תחזירי את הריח לסירים.

אביגיל - אני לא את, אמא. אני רוצה חיים משלי. תעזבי אותי כבר.

רוחמה - (מגישה לה את מחברת המתכונים) לדעתי, את צריכה להתחיל עם הממולאים. (רוחמה יוצאת ואביגיל מביטה בגבה ואח"כ פותחת את המחברת ומעיינת בה).

תמונה 25

ליד המסעדה, ערב חנקה ואלברט.

(אלברט עומד שפוף, עם הגב למסעדה, מביט למרחק).

חנקה - איפה רונאל? (אלברט לא עונה, היא מסובבת אותו הפנים אליה) תענה לי,

אלברט! איפה הוא? (כשרואים את אלברט פניו שטופי דמעות הוא מחזיק

את נעל התינוק הישנה של רונאל ביד).

אלברט - הוא נסע. (נותן לה את הנעל).

חנקה - איך נתת לו לסוע? אסור להשאיר אותו לבד עכשיו. (אלברט לא עונה לה,

מתחיל ללכת וחנקה אחריו) אלברט, מה קורה לך? זה לא הזמן להתייאש!

הכל יהיה בסדר! אני מבטיחה לך. חכה לי אלברט.

תמונה 26

בחפירות, שעת שקיעה שהופכת בהדרגה לחושך מואר בכוכבים, אביגיל, מנו, רוחמה

ואפרודיטי. במקביל ל-רונאל בחדרו.

(אביגיל עומדת ליד התבליט).

אפרודיטי - תבשיל הוא לא תבשיל בלי קמצוץ של אהבה.

אביגיל - על מה את מדברת?

אפרודיטי - על הממולאים שלך. על מנו. אל תעשי לי פרצופים. את חושבת עליו.

מפריע לך שהוא נעלם. אולי הוא לא יחזור.

- אביגיל -** אני בת 19, בהריון, מישהו סגר בבית-אחת את הדלת על כל החלומות שלי ואת מדברת אתי על אהבה? (רוחמה מגיעה) והנה גם אמא שלי הגיעה. באת לחתן אותי?
- (מנו מתקרב לאט, מהסס, נעצר במרחק מהן).**
- רוחמה -** מי דיבר על חתונה? (פונה לאפרודיטי) את שמעת אותי אומרת חתונה? תחיי אתו. תנסי. את יודעת מה יש בלנסות? נס. אולי יקרה לך נס ותחיי מאושרת. (רוחמה יוצאת).
- (מנו מתקדם במקביל רואים את רונאל עומד בחדרו וקושר לעצמו את העניבה של ראובן כעניבת חנק, לוקח את הדובי המרוט שלו ומביט בעצמו במראה. אפרודיטי דוחפת קלות את אביגיל לכיוון מנו ו"נעלמת").**
- אביגיל -** איפה היית כל היום?
- מנו -** חיפשתי שדה לחרוש. עם הרבה אבנים וכמה שיותר גדולות. אבל לברוח ממך זה לברוח מעצמי. (פאזזה) התגעגעתי אליך.
- (רואים את רונאל מהדק את העניבה ומושך וממשיך להסתכל על עצמו) .**
- אביגיל -** היה רגע כשרונאל היה פה שהוא חיבק אותי וכל-כך רציתי לסוע אתו.
- (רואים את רונאל מפסיק למשוך, מסיר את העניבה, משפשף את הצוואר, מניח את הדובי על המיטה ונגש לטלפון). אני שמחה שהתקשרת אליו. ילד צריך להכיר את אבא שלו, או ילדה (נוגעת בבטן שלה).**
- רונאל – מחייג ומדבר בטלפון (ד"ר גרין?)**
- אביגיל -** כשרונאל הלך הסתכלתי בסירים הריקים של אמא ונזכרתי בכל האנשים שהיו באים לאכול מהקדרה של המכשפה כדי לנסות לסדר לעצמם את המזל בתוך הטעמים של האוכל. לקחתי את חוברת המתכונים שלה והתחלתי לבשל. בוא (לוקחת את ידו בידה) ערכתי את השולחן לשניים. נלך הביתה, האוכל מתקרר. (יוצאים).